

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 33

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2009

Άφιέρωμα στο
μακαριστό Γέροντα

Ιωσήφ
Βατοπαιδινό

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

τ. 33, ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2009
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@otenet.gr
site: www.agiosnektarios-monastery.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΚΑΛΛΙΤΕΧ. ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
Lettra, ΤΖΟΥΒΑΡΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340-44.391 (9-2 πρωί & 6-9 απόγ.)**

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε την πορεία με στόχο την κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στα χέρια σας τό 33ο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά σᾶς ενημερώσουμε ὅτι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά ἐπιθυμείτε νά βοηθήσετε στά ἔργα τῆς Μονῆς, καθώς καί στήν ἔκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, μπορεῖτε νά μᾶς ἀποστέλλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν ταχυπληρωμή πού ἐσωκλείουμε ἢ μέ κατάθεση στήν Ἑθνική Τράπεζα στόν λογαριασμό 426/440265-04.

(γιά τό ἔξωτερικό στό
No GR 520110426000042644026504
SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά σας.
Κατόπιν ἐνημερωστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τήν σχετική ἀπόδειξη.

*Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά
Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
ΕΚΟΙΜΗΘΗ ΕΝ ΚΥΡΙΩ
Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΙΩΣΗΦ
ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΟΣ

11 ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΕ ΜΙΑ-
ΜΙΣΥ ΩΡΑ ΜΕΤΑ
ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΟΥ!

**14 ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:**
ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ

19

ΜΕ ΛΟΓΙΑ ΑΠΑΛ:
ΝΟΥΘΗΣΙΕΣ
ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΩΣΗΦ

ΕΠΙΛΟΓΕΣ:
ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

22

**ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:**
ΟΙ ΑΓΙΟΙ 7 ΠΑΙΔΕΣ
ΕΝ ΕΦΕΣΩ

24

ἔξωφυλλο: Ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ὁ Βατοπαϊδινός

Αγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας "Μοναχική Ἐκφραση"

Κρατᾶτε στά χέρια σας τοῦτο τό τεῦχος τῆς Μοναχικῆς Ἐκφρασης καί ἴσως ἤδη το ξεφυλίσατε καί εἶδατε τή μορφή ἑνός ἀληθινοῦ μοναχοῦ πού ἔφυγε ἀπό αὐτήν τήν πρόκαιρη ζωή λίγες ἡμέρες πρὶν... Ἀντικρύσατε στό ἐξώφυλλο τό εὐθυτενές βλέμμα του πού καθρέφτιζε τήν καθαρότητα τῆς ψυχῆς του, πού ἐνῶ ζοῦσε στή γῆ, ἤδη τά μάτια τῆς ψυχῆς του ἦταν στραμμένα στόν Οὐρανό... Στόν Γέροντα Ἰωσήφ τόν Βατοπαιδινό εἶναι ἀφιερωμένο τό τεῦχος αὐτό, ἄν καί πολύ λίγο γιά νά φιλοξενησεῖ μιά τέτοια μορφή...

Ὁ Γέροντας Ἰωσήφ πορεύθηκε στήν ζωή του σάν ἀληθινός μοναχός. Πόθησε τόν Χριστό, ἔζησε γιά τόν Χριστό, πορεύθηκε στό Χριστό καί ἀναπαύθηκε ἐν Χριστῷ. Ὅπως ἀκριβῶς ἦταν ὁ στόχος του. Βάδιζε τήν στενή καί τεθλιμμένη ὁδὸ πού ὁδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή. Γεῖθηκε, ὅπως ἀκριβῶς καί ὁ Γλυκύτατος Ἰησοῦς του τό πικρό ποτήρι τῆς συκοφαντίας, τῆς λάσπης, τῆς ἄρνησης. Δέν ἀγάπησε ὅμως τήν δόξα τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά τήν δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀληθινός μοναχός μένει ἀγέρωχος μπροστά στίς ὑβρεις, στίς συκοφαντίες ἀλλά καί στίς κολακεῖες. Ὅπως ὁ Ἄθωνας στέκεται ἀγέρωχος μπροστά στοὺς κερανοῦς... Ἀτάραχος, εἰρηνικός, πρᾶος, ἔχοντας τά μάτια τῆς ψυχῆς στραμμένα σ' Ἐκεῖνον, ἔχοντας ἀναθέσει ὅλη τήν ὑπαρξή του ὀλοκληρωτικά στό Νυμφίο Του... Δέν τόν θέλγει πιά τίποτα γῆινο, δέν τόν ἀναπαύει τίποτα ἄλλο παρά ἡ Θεία Χάρη ἡ ἐνοικοῦσα μέσα του καί ἡ καρδιά του ἀρνείται νά χτυπήσει γιά κάθε τι φθαρτό... Κάθε χτύπος καί μιά εὐχή στήν Ἀγάπη του... Στήν πηγῆ τῆς ἀγάπης... "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με..." Κάθε ἀναπνοή του γιά Κεῖνον... Ὅλο τό εἶναι του δοσμένο στή Θεία Ἀγάπη... Κάθε λεπτό τῆς ζωῆς του σ' αὐτήν τήν γῆ, βαδίζει ἐνδεδυμένος τόν Ἰησοῦν, συσταυρωμένος καί φέρων τά παθήματα Αὐτοῦ, δέν ζεῖ πιά ἐκεῖνος, ἀλλά μέσα του ζεῖ μόνον ὁ Χριστός. Ὁ ἀληθινός μοναχός προσεύχεται καί πονᾷ γιά τήν στεναζοῦσα ἀνθρωπότητα... Γιά κάθε ψυχή πού ἐξόριστη τοῦ Παραδείσου, βιώνει τή θλίψη, τόν πόνο, τόν πειρασμό, τή δοκιμασία, τή φθορά, τήν ἀπομάκρυνση ἀπό τήν Πηγῆ τῆς Ζωῆς, τήν Θεία Ἀγάπη.

Ὁ Γέροντας Ἰωσήφ εἶναι ὁ ἀληθινός μοναχός. Τά βήματα τῆς πνευματικῆς του ζωῆς ἔχουν ἀφήσει τά χνάρια πίσω του γιά νά τά βαδίσουμε κι ἐμεῖς κατά τό παράδειγμά του. Ὁ πόνος, ἡ θλίψη, ὁ στεναγμός εἶναι γνωρίσματα τῆς παρούσης ζωῆς. Τ' ἄφησε λοιπόν κι ἐκεῖνα πίσω του. Ἡ ζωή του, οἱ διδασχές του, τό ἔργο του, γίνεται φάρος φωτεινός σέ μιά ἐποχή πού τή χαρακτηρίζει τό σκοτάδι. Σ' αὐτήν τήν ἐποχή, ἄλλοι προσπαθοῦν νά γίνουν φῶς, ὅπως κι ὁ Γέροντας Ἰωσήφ καί τρέχουν νά ἐνωθοῦν μέ τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ πού φαίνει πᾶσι καί ἄλλοι πορεύονται ἐν γνώσει τους πρὸς τό σκοτάδι μὴ ἀντέχοντας τό φῶς, μὴ ἀντέχοντας κἂν ὅσους πορεύονται πρὸς τό Φῶς.

Ὁ Γέροντας Ἰωσήφ τήν ἡμέρα τῆς ἐξόδου του ἀπό αὐτήν τήν πρόσκαιρη ζωή ἔστειλε σέ ὅλους, σ' ἐκείνους πού τόν ἀγάπησαν ἀλλά καί σ' ἐκείνους πού τόν συκοφάντησαν, σέ ὅλους, ἔστειλε τό ἴδιο χαμόγελο ἀπό τήν αἰωνιότητα... Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή του...

Γερόντισσα Μόνικα
καί αἰ σὺν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

έκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Γέροντας

Ἰωσήφ

ὁ Βατοπαιδινός

1η Ἰουλίου 2009. Τό μήνυμα τῆς ἀναχώρησης τοῦ Γέροντα Ἰωσήφ τοῦ Βατοπαιδινοῦ γιά τούς οὐρανοὺς ἔφτασε ὡς κεραυνός ἐν αἰθρία σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα καί ὄχι μόνο. Ἐφτασε σέ ὅλες τίς καρδιές. Γιατί στίς καρδιές ἀπευθυνόταν πάντοτε μέ τούς λόγους, μέ τό ἔργο, μέ τίς παραινήσεις καί τό παράδειγμά του ὁ Ἅγιος Γέροντας Ἰωσήφ ὁ Βατοπαιδινός...

*Αἰωνία σου ἡ μνήμη
ἅγιε Γέροντα Ἰωσήφ*

τήν εὐχή σου νά ἔχουμε...

Γη αυτή, ή προσωρινή στερή-
θηκε μιά άγιασμένη μορφή σε
μιά εποχή πού αυτές εΐναι
τόσο λίγες. Άμέσως αισθανθή-
καμε φτωχότεροι, λιγότεροι,

έγκαταλελειμμένοι, όρφανεμένοι. Άλλά όμως
ήρθαν άμέσως στό νοΰ και στην καρδιά μας
τά λόγια του Κυρίου μας "οΰκ έάσω ύμās
όρφανούς, έρχομαι προς ύμās". Έτσι λοιπόν
ή θλίψη για τήν φυγή του Γέροντα άρχισε να

υποχωρεί στή βεβαιότητα
της ούράνιας κατάκτησης
του. ΖΕΙ ΛΟΙΠΟΝ. Ζεΐ, εκεί,
στην αιώνια Ζωή. Όπως
άκριβώς τό πόθησε, όπως
άκριβώς τό πάλεψε κάθε

*ό Γέροντας κοιμήθηκε.
Άλλά όμως ζεΐ. Εΐναι
τώρα πιό ζωντανός άπ'
ότι πριν πού βρισκόταν
πάνω στή γη...*

στιγμή τῆς μοναχικῆς του ζωῆς. Ζεῖ μαζί μας, ανάμεσά μας, ὅπως χρόνια τώρα μέ τους λόγους του, τά κηρύγματά του, τίς παραινέσεις του, καί προσπαντός μέ τήν ἀγία βιοτή του, τήν ἀγάπη, τήν ἀσκητικότητα, τήν σεμνότητα καί τό σιωπηλό ἀλλά τεράστιο ἔργο του... Ξεκίνησε μικρό παιδί γιά νά χαρίσει τά πάντα στό Χριστό, τήν ἴδια του τήν ζωή. Νά γίνει καιομένη λαμπάδα γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ἐφτασε ἀπό τήν μαρτυρική γενέτειρά του τήν Κύπρο, στό Ἅγιον Ὄρος καί μπῆκε στήν ὑπακοή τοῦ Γέροντα Ἰωσήφ τοῦ Ἡσυχαστή. Μιά μικρή συνοδεία πού μεγαλούργησε ὁμως πνευματικά χάρις στόν Ἅγιο Γέροντά της καί ἀναβίωσε τόν ὀρθόδοξο μοναχισμό στό Ἅγιο Ὄρος. Ὅπως ἔμαθε ἀπό τόν Ἅγιο Γέροντά του Ἰωσήφ τόν Ἡσυχαστή, ἔτσι καί συνέχισε νά πορεύεται ἕως τό τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς του. Γαλούχησε τήν Ἁγία Συνοδεία του μέ τά νάματα τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅπως καί ὁ ἴδιος τά βίωσε μέσα στή συνοδεία τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ τοῦ Ἡσυχαστή καί τό μεταλαμ-

πάδευσε στά πνευματικά του παιδιά.

Ἄξιοι συνεχιστές τοῦ ἔργου του, τά πνευματικά του παιδιά, μέ πρωτοπόρους τόν Μητροπολίτη Λεμεσσοῦ Ἀθανάσιο καί τόν Γέροντα Ἐφραίμ, Ἡγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπαιδίου.

Ἡ ἀγάπη πού εἶχε στό Θεό ἦταν συνεχῶς χείμαρρος ὀρμητικός πού συνέπερνε ὄχι μόνον τόν ἴδιο, ἀλλά καί ὄλους ὄσους βρίσκονταν γύρω του γιατί ὁ ἴδιος σ' αὐτό ὄλους τους κατεύθυνε. Ὅ,τι ὁμορφο ἔχει ἡ ψυχή, ὄ,τι εὐγενές, ὄ,τι φιλόθεο μποροῦσες νά τό ἀτενίσαις μέσα στήν ψυχή καί στήν καρδιά τοῦ Γέροντα Ἰωσήφ πού ἀντανაკλοῦσε τήν καθαρότητα τῆς ψυχῆς του καί τό φωτισμό της ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα στό καθάριο βλέμμα του πού σέ ἀτένιζε μέ ἄπειρη ἀγάπη. Ναι, ὁ Γέρον-

τας κοιμήθηκε. Ἄλλα ὁμως ζεῖ. Εἶναι τώρα πιά ζωντανός ἀπ' ὅτι πρὶν πού βρισκόταν πάνω στή γῆ. Γιατί αὐτή ἡ ζωὴ στήν ὁποία μετέβη δέν ὑπόκειται σέ φθορά καί σέ τέλος γι' αὐτό καί ὁ Γέροντας θά ζεῖ μαζί μέ τόν Χριστό ἀθάνατος καί αἰώνιος. Τώρα πού ἡ ψυχὴ του βγῆκε ἀπό τό βασανισμένο καί ἀσκητικό του σῶμα τρέχει ἐλευθερωμένη καί γονατίζει ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ γιά ὅλους ὅσους τόν ἀγαποῦν καί τόν τιμοῦν καί τοῦ ζητοῦν τίς μεσιτεῖες καί τίς προσευχές του.

Ἄς τοῦ ζητήσουμε ἐκεῖ πού ζεῖ, κοντά στόν Χριστό πού τόσο ἀγάπησε καί τόσο ἀφοσιωμένα ὑπηρετήσε, νά εὐχεται γιά ἐμᾶς, τούς φτωχοὺς στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ, πού τό παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Γέροντα εἶναι πηγὴ ψυχικοῦ πλουτισμοῦ ἀτελεύτητου καί

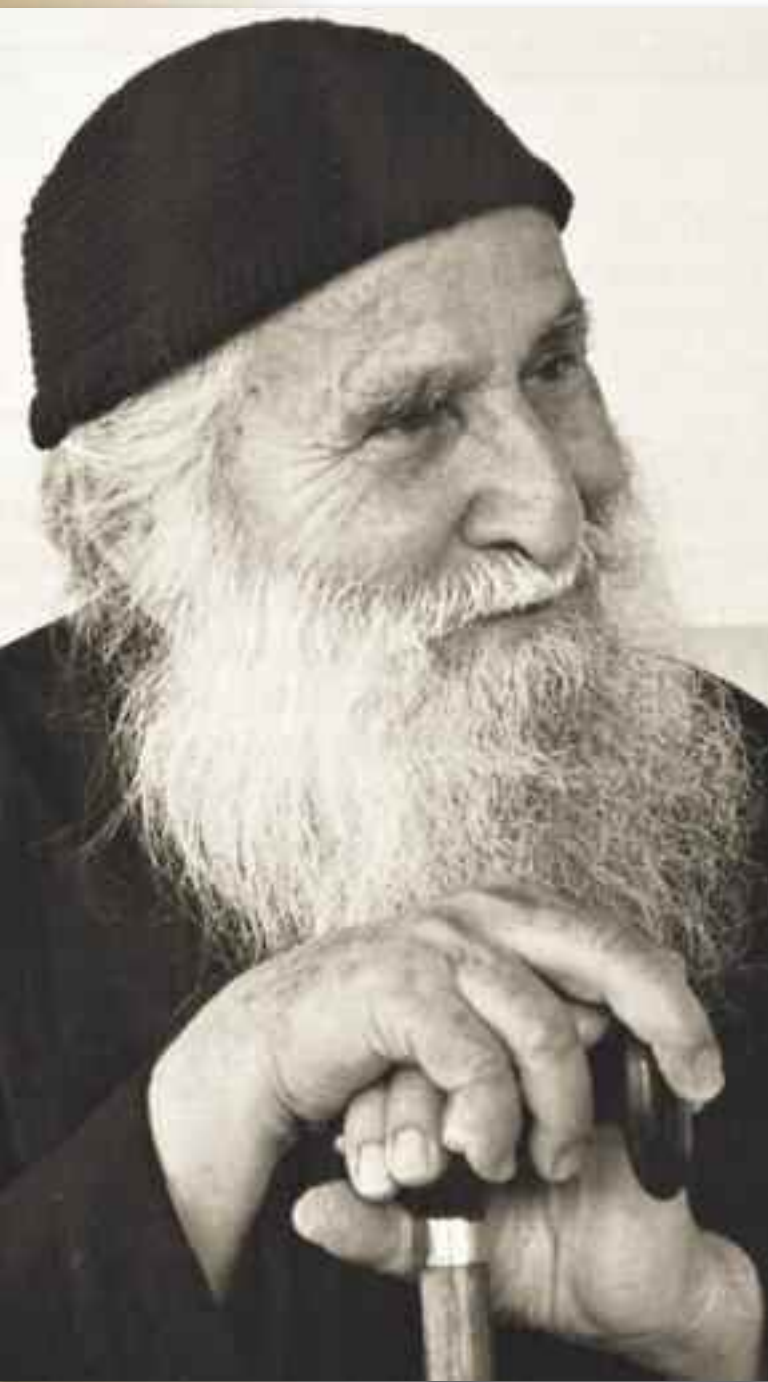
κατευθυντήριος φάρος γιά τίς φτωχὲς πνευματικὰ ψυχές μας. Ἐκεῖνος πού τόσο ὄλους μᾶς ἀγαποῦσε, καί ἄς μὴ μᾶς ἤξερε, ἄς μᾶς δίνει ἀπὸ ἐκεῖ ψηλά πού ζεῖ στήν αἰωνιότητα τὴν ἀγία του εὐχούλα.

ς εὐλογεῖ τὰ πονεμένα του παιδιὰ

Απὸ στερήθηκαν νά βλέπουν τό ἀγγελικό του πρόσωπο καί ἄς τὰ ἐνισχύει μέ τίς εὐχές του, τίς προσευχές του καί τίς μεσιτεῖες του δίπλα στό θρόνο τοῦ Θεοῦ πού βρίσκεται καί ἄς ἐτοιμάζει τόν τόπο γιά νά συγκατοικήσει μαζί μέ ὄσους ἔζησε στήν ἐπίγεια ζωὴ του λουσιμένος στήν μακαρία ἀπόλαυση τῆς θεᾶς τῆς Ἁγίας Τριάδος...

Γερόντισσα Μόνικα

Χαμόγελο από τήν αἰωνιότητα...

Όταν ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ὁ Βατοπαιδινός κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ, οἱ δύο μοναχοὶ πού ἦταν μαζί του μέχρι τήν τελευταία στιγμή, ἔτρεξαν νά εἰδοποιήσουν τόν Γέροντα Ἐφραίμ καί τοὺς ὑπόλοιπους πατέρες καί δέν πρόσεξαν τόν κεκοιμημένο, ὁ ὁποῖος ἔμεινε μάλιστα μέ τό στόμα μισάνοιχτο.

Ἦρθαν λοιπόν νά τόν ἐτοιμάσουν σύμφωνα μέ τό μοναχικό τυπικό. Ὁ Γέροντας Ἐφραίμ ἔδωσε ἐντολή νά τοῦ ἀφήσουν τό πρόσωπο ἀκάλυπτο. Οἱ πατέρες προσπάθησαν νά τοῦ κλείσουν τό στόμα, ἀλλά ἦταν ἀργά, τό στόμα παρέμενε ἀνοιχτό. Ἔδεσαν μάλιστα μία γάζα γύρω νά τοῦ κρατήσῃ τό στόμα κλειστό, ἀλλά μετά πού τό ἔβγαλαν, τό στόμα ἄνοιξε πάλι. Εἶχαν περάσει περίπου 45 λεπτά ἀπό τήν κοίμησή του.

-Γέροντα, θά φαίνεται ἄσχημο ἔτσι τό στόμα, τί θά κάνομε;

-Ὅπως εἶναι, μήν τοῦ καλύψετε τό πρόσωπο!

-Τόν ἔρασαν στό μοναχικό μανδύα ὅπως συνήθως*. Ὅλη ἡ διαδικασία νά τοποθετηθεῖ

* κατά τό μοναχικό τυπικό τῆς κηδείας ἑνός μοναχοῦ, ἀλόκληρο τό σῶμα του μαζί μέ τό πρόσωπο τό τυλίγουν μέσα στό ράσο του, τό ὁποῖο τό κλείνουν ράβοντας το.

χαμογέλασε μιάμισυ ώρα μετά τήν κοίμησή του!

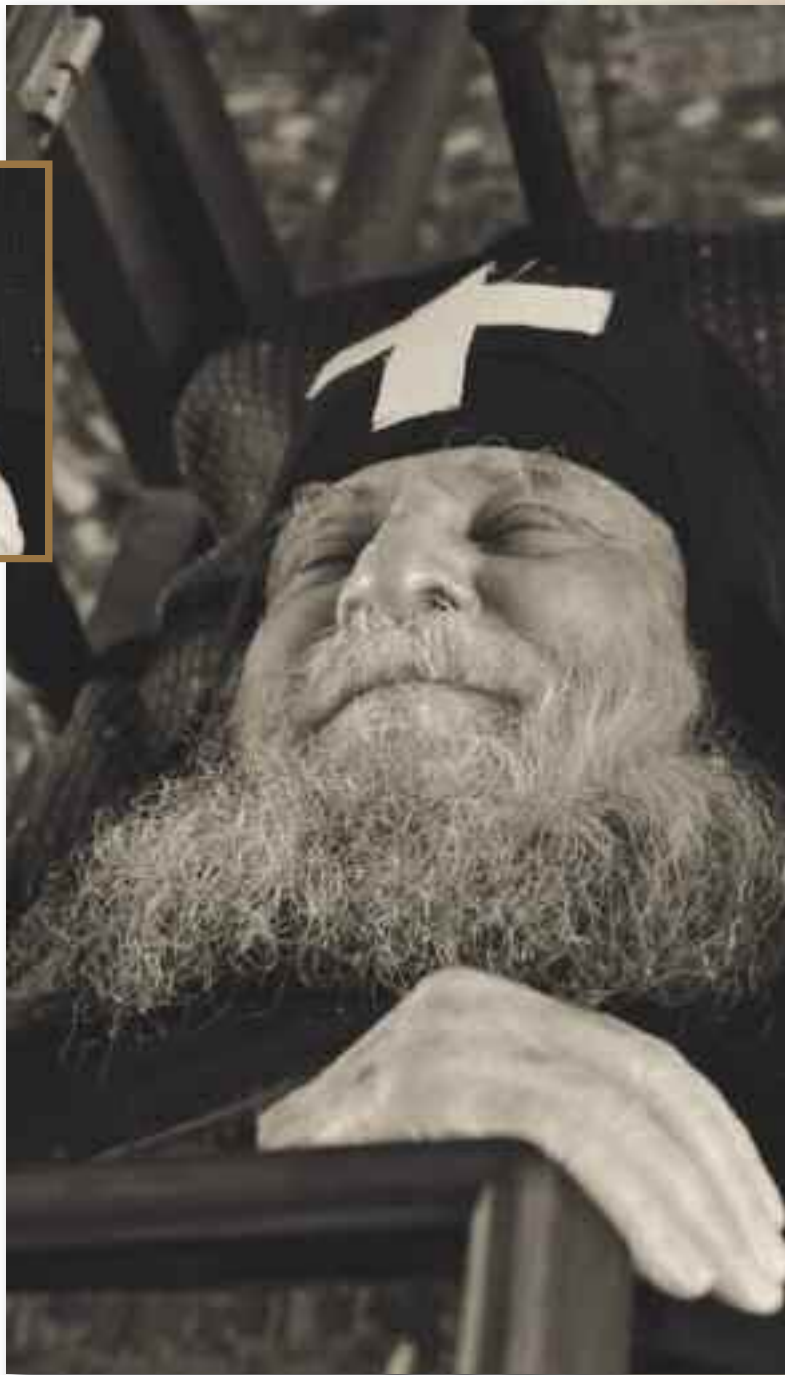
στόν μανδύα καί νά ραφεῖ διήρκησε ἄλλα 45 λεπτά. Στή συνέχεια ἔκοψαν τό ὕφασμα γύρω ἀπό τό

πρόσωπό του, κατά τήν ἐντολή, καί βρῆκαν τόν Γέροντα ὅπως τόν βλέπουν πλέον ὅλοι, χαμογελαστός. Τούς ἄκουσε καί τούς ἔκανε καί αὐτό τό μικρό χατήρι, γιά νά μήν τούς λυπήσει; Ἡ ἤθελε νά μάς δώσει μιά ἰδέα γιά αὐτό πού εἶδε καί τήν κατάσταση στήν ὁποία βρίσκεται μετά τήν ἀναχώρησή του ἀπό τήν παροῦσα ζωή;

-Τό χαμόγελο τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ, εἶναι τό πρῶτο ὑπερφυσικό γεγονός μετά τήν κοίμησή του καί ἔγινε μεγάλη παρηγοριά γιά ὄλους.

πηγή: διαδίκτυο
www.vatopaidi.wordpress.com

Μιά απλή βιοϊατρική παρουσίαση του πρώτου θαύματος του Γέροντος Ίωσήφ Βατοπαιδινού

Από την στιγμή του θανάτου, σταματάνε να λειτουργούν όλα τα όργανα: ή καρδιά, ό έγκεφαλος, οί πνεύμονες, οί μύς κ.τ.λ. "Όσον άφορα τούς μύς, εΐναι γνωστό, ότι όταν κάποιος πεθάνει, γίνονται άκαμπτοι, δηλαδή δέν μπορούν πιά νά κινηθοϋν (μυϊκή άκαμψία). Γι' αυτόν τόν λόγο, άπό τήν στιγμή του θανάτου και μετά, όσο και νά προσπαθήσει κάποιος, εΐναι πολύ δύσκολο νά κινήσει (μέ φυσιολογικό τρόπο), π.χ. τά χέρια ή άλλα μέλη του σώματος ενός νεκρού.

Αυτό ακριβώς συνέβει και μέ τόν Γέροντα Ίωσήφ Βατοπαιδινό: όταν πέθανε, τό στόμα του ήταν άνοικτό. "Όσο και νά προσπάθησαν οί μοναχοί, δέν μπόρεσαν νά τό κλείσουν (αυτό άποδεικνύεται άπό τίς σχετικές φωτογραφίες). Αιτία (άπό βιοϊατρικής άπόψεως) εΐναι ή προαναφερθεΐσα μυϊκή άκαμψία.

"Ό ζωντανός άνθρωπος μπορεί νά χαμογελάσει, έπειδή κινούνται οί μύς του προσώπου του. Δέν μπορεί όμως κάποιος, λόγω τής μυϊκής άκαμψίας, νά φέρει τούς μύς του προσώπου ενός νεκρού σέ τέτοια θέση, ώστε ό νεκρός νά εΐναι χαμογελαστός. "Όταν εΐναι

άδύνατον νά κλείσει κάποιος τό στόμα ενός νεκρού (άκόμη και άν τό δέσει), εΐναι πολύ περισσότερο άδιανόητο νά τόν κάνει νά χαμογελάσει. [σημείωση: "Αλλά άκόμα και άν δέν υπήρχε μυϊκή άκαμψία, άπό πλαστελίνη εΐναι φτιαγμένο τό πρόσωπο ενός ανθρώπου ώστε νά μπορεί νά "πλάθεται" ένα χαμόγελο;]

Μέ βάση τά σημερινά έπιστημονικά δεδομένα, δέν μπορεί κάποιος, όποιοδήποτε μέσο και νά χρησιμοποιήσει, νά κάνει ένα νεκρό νά χαμογελάσει. "Εξ' άλλου, άν υπήρχε αυτή ή δυνατότητα (δηλαδή νά κάνει κάποιος μέ τεχνητό τρόπο τούς νεκρούς νά χαμογελοϋν), θά είχε εφαρμοστεί έδώ και πολύ καιρό.

Αυτό ακριβώς εΐναι και τό μεγάλο θαύμα που συνέβει μέ τόν Γέροντα Ίωσήφ Βατοπαιδινό. "Όχι μόνο έκλεισε τό στόμα του, αλλά και χαμογέλασε. "Ακόμη πιο έντυπωσιακό εΐναι τό γεγονός, ότι αυτό τό χαμόγελο καταγράφηκε (φωτογραφήθηκε) 45 λεπτά μετά τόν θάνατό του. "Εκπληξη προκαλεί έπίσης τό γεγονός, ότι ό Γέροντας "Εφραίμ έπέμενε νά φανερώσουν οί μοναχοί τό πρόσωπο του Γέροντα Ίωσήφ. Μήπως εΐχε πληροφορία άπό τόν Θεό;

Πρίν δύο περίπου χρόνια, εΐχα τήν εύλο-

γία νά συναντήσω τό άείμνηστο Γέροντα Ίωσήφ Βατοπαιδινό. Είχε τότε τό ίδιο άκριβώς χαμόγελο, πού είχε καί μετά τόν θάνατό του: τό χαμόγελο πού έρχεται από τήν αϊωνιότητα. Θάνατε, ποϋ είναι τό κεντρί σου;

Ή σύγχρονη έπιστήμη, δέν έχει τά μέσα νά αναλύσει τό χαμόγελο πού έρχεται από τήν αϊωνιότητα. Χρησιμοποιώντας τά άνθρώ-

πινα μέσα, μπορεί άπλά νά τό καταγράψει, νά τό φωτογραφήσει.

Ή Θεία Χάρη καί τά θαύματα δέν μπορούν νά έρευνηθοϋν έπιστημονικά, αλλά νά βιωθοϋν. Αϊωνία σου ή μνήμη Γέροντα Ίωσήφ Βατοπαιδινέ. Πρέσβευε ύπέρ ήμϋν.

Ένας μακρόχρονος προσκυνητής τοϋ Άγίου Όρους (30 χρόνια, γνωστός έρευνητής άθλητριακής στήν Γερμανία)

Λίγα λόγια για τήν ζωή του Γέροντα Ίωσήφ

ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΙΩΣΗΦ . Άσκημος κατά κόσμον. Γεννήθηκε στη Δρούσια, ένα μικρό χωριό τής επαρχίας Πάφου τής νήσου τών Αγίων, τήν 1η Ιουλίου 1921. Ἡ μητέρα του Εὐγενία γέννησε ὅταν ἦταν ἑφτά μηνῶν τό μικρό παιδί της, στό μοναστήρι τών Αγίων Ἀναργύρων τής Γιόλου, τήν ἡμέρα τής ἑορτῆς τών Αγίων. Ἡ μητέρα του νόμισε ὅτι τό παιδί ἦταν νεκρό, καί ὅμως ἔζησε. Τό βρέφος ἔλαβε κατά τήν βάπτισή του τό ὄνομα Σωκράτης.

Ἡ συνοδεία τοῦ Γέροντα Ἰωσήφ τοῦ Ἡουχασιῆ. Τέταρτος ἀπό ἀριστερά διακρίνεται ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ὁ Βατοπαιδινός.

Ὁ μικρός Σωκράτης μεγάλωσε κοντά στούς ἀγρότες γονεῖς του ζῶντας ἀπό μικρός τή σκληρή ζωή. Μόλις κατόρθωσε νά τελειώσει τήν Τέταρτη τάξη του Δημοτικοῦ, γιατί ἦταν ἀπαραίτητος στίς ἀγροτικές ἐργασίες. Μέχρι τά δεκαπέντε του χρόνια παρέμεινε στό χωριό του.

Τό 1936 μετά ἀπό θεϊκή κλήση προσῆλθε στήν Ἱερά Μονή Σταυροβουνίου μέ τίς εὐχές τών γονέων του. Ἐκεῖ ἐκάρη ρασοφόρος μοναχός μέ τό ὄνομα Σωφρόνιος. Παρέμεινε 10 χρόνια στή Μονή καί μέ τήν παρότρυνση καί εὐλογία τοῦ Γέροντος Κυπριανοῦ, πνευματικοῦ τής Μουῆς, ἐγκαταβίωσε στό Ἅγιον

Όρος, μετά από μία σύντομη επίσκεψη στους Άγιους Τόπους.

Άρχές του 1947 βρίσκεται στη Σκήτη της Αγίας Άννης σε κάποιους συμπατριώτες του που μόναζαν εκεί, ενώ τό καλοκαίρι του ίδιου έτους γνωρίζεται μέ τόν μακάριο Γέροντα Ίωσήφ τόν Ήσυχαστή. Ο μοναχός Σωφρόνιος κατάλαβε τήν πνευματικότητα καί τήν αγιότητα του Γέροντος Ίωσήφ του Ήσυχαστου καί τόν παρακάλεσε νά γίνει ύποτακτικός του. Ο μακάριος Γέροντας στην αρχή άρνήθηκε, αλλά μετά από «πληροφορία» που έλαβε, τόν δέχθηκε στην συνοδεία του.

Έκει στην καλύβη του Τιμίου Προδρόμου της Μικρής Αγίας Άννης έκάρη μεγαλόσχημος, λαμβάνοντας τό όνομα Ίωσήφ, τό Σάββατο του Λαζάρου (11/24 Απριλίου) του 1948. Τό 1951 ή συνοδεία μεταφέρθηκε στα ήσυχαστικά κελλιά της Νέας Σκήτης κοντά στον Πύργο. Ο μακάριος Γέροντας Ίωσήφ ό Ήσυχαστής κοιμήθηκε όσιακώς τήν ημέρα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου τό 1959. Ο αείμνηστος Γέροντάς μας Ίωσήφ ίκανοποίησε τόν βαθύτατο πόθο της ψυχής του κοντά στό μεγάλο Γέροντα Ίωσήφ.

Ο Γέροντάς μας Ίωσήφ συνασκήθηκε μέ τόν

π. Θεοφύλακτο στό κελλί των Άγιων Αναργύρων της Νέας Σκήτης από τό 1951 έως τό 1959. Κατόπιν μεταφέρθηκε στό έρημικό τμήμα της Νέας Σκήτης όπου οικοδόμησε μέ τά χέρια του μία ξηροκαλύβα, όπου άσκήθηκε άλλα όκτώ

χρόνια καί τό 1967 μετοίκισε στην κοντική καλύβη του Εύαγγελισμού της Θεοτόκου, από τήν όποία είχε άναχωρήσει ό παραδελφός του Γέροντας Έφραίμ (μετέπειτα ήγούμενος Ί. Μ. Φιλοθέου) μέ τήν συνοδεία του για νά μείνουν στό κελλί του Άγίου Άρτεμίου στην Προβάτα.

Μετά από πρόσκληση του Οικουμενικού Πατριάρχη κυρού Δημητρίου καί προτροπή των πατέρων της Ήρας Μονής Κουτλουμουσίου ό Γέροντάς μας Ίωσήφ έφυγε από τήν Νέα Σκήτη τό 1974 καί άνελαβε τήν πνευματική πατρότητα

της Μονής, στην όποία παρέμεινε μέχρι τό 1977.

Στή συνέχεια μετέβη στην Κύπρο μετά από συμβουλή του μακαρίου Γέροντος Παΐσιου καί έγκαταβίωσε στην Ήρα Μονή Τιμίου Σταυρου Μίνθης. Τήν 25η Μαρτίου του 1978 ένεθρονίσθη ήγούμενος. Έδω συγκαταριθμήθηκαν στην συνοδεία του ο νϋν Μητροπολίτης Λεμεσού κ. Άθανάσιος καί ό Καθηγούμενος της Μονής μας Γέροντας Έφραίμ.

Στις 26 Ὀκτωβρίου τοῦ 1981 ἐπιστρέφει στό Ἅγιον Ὄρος μαζί μέ τήν συνοδεία του καί παραμένει στό Σιμωνοπετρίτικο κελλί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στήν Καψάλα μέχρι τίς 23 Ἀπριλίου 1982, πού μεταβαίνει καί πάλι στήν Ἱερά Μονή Κουτλουμουσίου. Τόν Αὐγουστο τοῦ 1983 ἐγκαταβιώνει ξανά στήν καλύβη τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στή Νέα Σκήτη. Ἐκεῖ αὐξάνεται ἡ συνοδεία του καί στίς 23 Ἀπριλίου τοῦ 1987, κατόπιν προσκλήσεως τῶν Γερόντων τῆς Ἱεράς Μονῆς Βατοπαιδίου ἔρχεται στή Μονή μέ ἕνα μέρος τῆς συνοδείας του. Τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1989 τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἀποφάσισε νά μεταβεῖ ὅλη ἡ συνοδεία στή Μονή γιά νά παραλάβει τή διοίκησή της. Στίς 16/29 Ἀπριλίου τοῦ 1990 γίνεται ἡ κοινοβιοποίηση τῆς Μονῆς καί ἡ ἐκλογή καί ἐνθρόνιση τοῦ πρώτου ἡγουμένου τοῦ Κοινοβίου, Ἀρχιμανδρίτου Ἐφραίμ. Ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ἦταν καί παρέμεινε ὁ πνευματικός πατέρας τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου μέχρι καί τήν κοι-

μνή του, πού συνέβη τήν 1 Ιουλίου 2009.

Ὁ Γέροντάς μας Ἰωσήφ συνέχισε τήν πνευματική ἐργασία πού παρέλαβε ἀπό τόν Γέροντά του, ἔζησε μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του ὡς ἡσυχαστής. Ἐπεδίωκε τήν ἀφάνεια. Δέν ζήτησε ἀνθρωπίνους ἐπαίνους καί δόξες. Δεχόταν μέ ταπεινώση, ἀνεξικακία καί χωρίς γογγυσμό τήν περιφρόνηση, τήν καταφρόνηση, τήν ἐξουθένωση, τίς κατηγορίες, τίς συκοφαντίες. Εἶχε «σπλάχνα οἰκτιρμών» καί ἡ καρδιά του χωροῦσε καί συγχωροῦσε ὅλους, διότι εἶχε χωρέσει μέσα του τό Χριστό.

Στά δεκαεξί βιβλία του, πού μᾶς ἄφησε ὡς πνευματική κληρονομιά, καταγράφει καί ἐρμηνεύει θέματα «πράξεως καί θεωρίας». Προσπαθεῖ νά ὀδηγήσει μοναχούς καί λαϊκοὺς πρὸς τό Χριστό καί τούς ἐμπνέει στόν «καλόν ἀγώνα». Ἰδιαίτερα τόνιζε τό ἄπειρο πέλαγος τῆς φιλανθρωπίας καί φιλευσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος δέχεται τόν μετανοοῦντα καί ἐπιστρέφοντα ἁμαρτωλό. Φανερώνει τούς κινδύνους τῆς πλάνης τοῦ βασικοῦ καί αἰώνιου ἐχθροῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ διαβόλου, ἰδιαίτερα δέ κτυπᾷ τήν ἀποθάρρυνση πού στίς ἡμέρες μας χρησιμοποιεῖται ἀπό αὐτόν. Μιλοῦσε δέ μέ πόθο γιά τίς ἐπαγγελίες τοῦ Θεοῦ, γιά τήν υἰοθεσία καί τόν θεανθρωπισμό πού ἀρχίζουν οἱ «βεβαιόπιστοι» νά γεύονται μὲν ἀπό τήν παροῦσα ζωή, ἀλλά τό πλήρωμά τους θά τοὺς δοθεῖ στά ἔσχατα.

Αὐτά τὰ ἐπουράνια ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὐς οὐκ ἤκουσε καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτόίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» (Α΄ Κορ. 2,9), ἔχουμε τήν πεποίθηση ὅτι ἀπολαμβάνει τώρα ὁ μακάριος Γέροντας.

Νά ἔχουμε τήν εὐχή του.

Ἐκ τῆς Ἱεράς Μονῆς Βατοπαιδίου

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΒΑΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑ ΕΠΟΥΡΑΝΙΑ

Ὁ μακάριος Γέροντας Ἰωσήφ εἶχε μιά προ-
στασία ἀπό τοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους.

Γεννήθηκε καί κοιμήθηκε τήν ημέρα τῆς ἑορτῆς τους. Ἀπό τή γέννησή του (1η Ἰουλίου 1921) τόν εἶχαν θέσει κάτω ἀπό τή σκέπη τους.

Ἡ μητέρα τοῦ Γέροντα ὅταν ἦταν ἔγκυος 7 μηνῶν σέ αὐτόν, ἀποφάσισε νά ἐπισκεφθεῖ ἕνα μικρό μοναστηράκι στήν περιοχή τῆς Γιόλου (Κύπρου) ἀφιερωμένο στούς Ἁγίους Ἀναργύρους, γιά νά προσκυνήσει καί νά παρακαλέσει γιά τή βοήθειά τους. Ἐκεῖ, στήν αὐλή τοῦ Μοναστηριοῦ, αἰσθάνθηκε πρόωρα πόνους τοκετοῦ καί γεννήθηκε ὁ μικρός Σωκράτης (τό κοσμικό ὄνομα τοῦ Γέροντα).

Καί ὅταν ὁ Γέροντας ἦταν ὑποτακτικός συνέχισαν οἱ Ἅγιοι Ἀναργυροί νά τόν εὐεργετοῦν. Τόν ρωτήσαμε γιατί εἶχε ἰδιαίτερη εὐλάβεια στόν Ἅγιο Παντελεήμονα, τοῦ ὁποίου εἶχε φτιάξει καί εἰκόνα. Μᾶς εἶπε ὅτι ὁ Ἅγιος αὐτός ἦταν προστάτης τῆς οἰκογένειάς του. Ὁ πατέρας του πού ὀνομαζόταν Παντελεήμων κοιμήθηκε τήν ημέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου. Πῆγε στήν ἐκκλησία τό πρωί, κοινώνησε καί μετά ἔκανε μιά βόλτα στά χωράφια του, λές καί τά ἀποχαιρετοῦσε καί γυρίζοντας στό σπίτι κάθησε σέ μιά καρέκλα καί ἐκεῖ κοιμήθηκε.

Ὅταν ἦταν ὑποτακτικός στόν Γέροντα Ἰωσήφ τόν Ἡσυχαστή, ζοῦσε σέ πολύ δύσκολες καί σκληρές συνθηκές. Νά πῶς περιγράφει ὁ ἴδιος τή ζωή του: “Οὔτε ἡ αὐστηρότητα τοῦ προγράμματος, οὔτε οἱ στερήσεις τῶν ἀπαραιτήτων ἀναγκῶν, οὔτε τό ἀπότομο καί ἀπαρηγόρητο τοῦ τόπου, οὔτε οἱ ἀναγκαῖες ἀχθοφορίες γιά τή συντήρηση ἔξι ὡς ἑπτά ἀτόμων λυγίζαν τήν πρόθεσή μας, γιατί μᾶς πληροφοροῦσε μέ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεία Χάρις μαζί μέ τίς εὐχές τῶν Γερόντων.

Ἡ πῆλινη φύση ὁμως ὑποχώρησε καί ἔγινε πιά πραγματικότητα τό εὐαγγελικό ρῆμα “τό μέν πνεῦμα πρόθυμο ἡ δέ σὰρξ ἀσθενής”. Ἡ αἰμοπτυσία καί οἱ γαστροραγίες ἔγιναν πιά ἐμφανεστερες, ἀλλά ἡ ἰσχυρή πρόθεση καί ἡ αἴσθησις τῆς Χάριτος, πού συνοδεύει τόν καλό ἀγῶνα, καλύπτουν αὐτές τίς ἀδυναμίες, ἐπειδή εἶχαμε ὡς πρότυπο κυρίως τόν Γέροντα, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε τά πάντα μέ βάση τήν πίστη καί ὄχι μέ βάση τή λογική. Σέ αὐτό τό μικρό πείραμα τῆς ζωῆς μας, κάτω ἀπό

τήν πρόνοια τοῦ Γέροντος, οἱ ἀλλεπάλληλες ἀντιλήψεις τῆς θείας ἀγαθότητος, ἡ συνεχιζόμενη μυστηριώδης σκέπη τῆς Χάριτος καί τό ἀδιάκοπο αἶσθημα ἀσφάλειας σέ ὄλες τίς κατευθύνσεις μᾶς ἀναγκάζουν νά πιστέψουμε καί νά διακηρύξουμε ὅτι τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐπιτυχίας στή μοναστική ζωή ἐξαρτᾶται ἀπό τή συμπαράσταση πνευματικοῦ ὁδηγοῦ καί ὁ “ἔχων ὧτα ἀκούει ἀκουέτω”. Ἀσφαλῶς αὐτή ἡ κρίση μας δέν ἔχει τίποτα τό ἰδιαίτερο οὔτε εἶναι καμία νέα ἀνακάλυψη, ἀλλά μόνο μιά ἐπιβεβαίωση τῆς Πατερικῆς παραδόσεως καί γραμμῆς. Εἶναι μακάριος ὁ ὑποτακτικός “ὅς φυλάξει ταῦτα καί συνήσει τά ἐλέη τοῦ Κυρίου”. Καί συνεχίζει: “Πραγματικά, καί ἐγώ εἶχα ἀρχίσει νά λυγίζω, παρ’ ὄλο πού ἤμουν ἀγρότης καί κάπως συνηθισμένος στή σκληρή ζωή. Αἰσθανόμουν σταθερό πόνο στό στήθος, εἶχα αἰμοπτύσεις καί γαστροραγίες καί ἔνοιωθα σχεδόν μόνιμα ἀδιάθετος”.

Τότε ἡ Συνοδία τοῦ Γέροντα Ἰωσήφ μεταφέρθηκε στή Νέα Σκῆτη πού τό κλίμα ἦταν ἠπιότερο

καί οί άχθοφορίες μικρότερες. Ο Γέροντας πήγε στη Θεσσαλονίκη για νά κάνει εξετάσεις γιατί είχε συνεχείς αίμοπτύσεις. Γύρισε πίσω μέ τήν γνωμάτευση τών γιατρών ότι έπρεπε νά γίνει έγχείρηση. Έμενε τότε μαζί μέ τό Γέροντα Θεοφύλακτο στό κελί τών Άγιών Αναργύρων. Δείτε τώρα τήν εξέλιξη τών πραγμάτων.

Γράφει ό Γέροντας Ίωσηφ: "Γιά μένα, ό Γέρον Θεοφύλακτος, όταν έσπασε τό στομάχι μου, παρεκάλεσε πολύ τόν Άγιο Παντελεήμονα καί τόν είδε στό Ναό του, καί τοῦ είπε ότι θά γίνω καλά καί νά μήν κάνω έγχείρηση τήν όποία είχαν αποφασίσει οί θεράποντες ιατροί μου. Είχα έλκος προχωρημένης μορφής καί καμμία δίαιτα οὔτε φάρμακο μοῦ πρόσφερε τίποτε. Μετά από τήν άποχή από όλα όσα μέ έβλαπταν περισσότερο από δύο χρόνια, δέν ύπήρχε άλλη λύση από τήν έκτομή. Τότε έπενέβη ό ένδοξος μεγαλομάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, ό συμπαθέστατος Παντελεήμων, καί παράγγειλε στό Γέροντα Θεοφύλακτο νά μοῦ πεί έπιτακτικά νά μή κάμω έγχείρηση, αλλά νά τό άφήσω στην πρόνοια τῆς Παναγίας μας. Άμέσως θεραπευθήκα τελείως, για νά τό διαπιστώσω δέ καί πρακτικά έπισκέφθηκα τούς θεράποντες ιατρούς μου, οί όποιοί γνώριζαν τήν ασθένειά μου σέ όλη της τήν έκταση για νά μοῦ ποῦν τώρα σέ ποιά κατάσταση βρίσκομαι. Μοῦ έκαμαν άκτινοσκόπηση καί δέν βρήκαν απολύτως τίποτα, παρά μόνο μικρή οὐλή παλιᾶς έπουλωμένης πληγῆς".

Αυτοί οί Άγιοι Άνάργυροι αποφάσισαν καί τήν μετάβασή του από τά πρόσκαιρα στά αιώνια, από "τῆς γῆς εἰς τά ἄνω".

Όπως μάθαμε από τούς πατέρες τῆς Μονῆς, όταν ό διακονητής (ό μοναχός πού έξυπηρετοῦσε τόν Γέροντα), πήγε στίς 10.00 π.μ. τῆς Τρίτης

(παραμονή τῆς κοίμησῆς του) για νά δει τί κάνει ό Γέροντας, τοῦ είπε "θά φύγω σήμερα, γιατί αισθάνομαι τόν θάνατο". Καί αυτός τοῦ είπε "καλά γέροντα, ό,τι θέλει ό Θεός". Τό βράδυ γύρω στίς 8.00μ.μ. ό Γέροντας είπε μέ εἰρήνη "αυτοί οί δαίμονες πού ἤλθαν τί θέλουν;" Στίς 9.00μ.μ., ανέφερε καί πάλι "αυτοί οί άγιοι πού ἤλθαν εδῶ θά μείνουν μαζί μας νά μᾶς βοηθήσουν". Ο άδελφός άπάντησε "ναί, θά μείνουν νά μᾶς βοηθήσουν". Άς σημειώσουμε ότι τή μέρα πού ξημέρωνε έόρταζαν οί Άγιοι Άνάργυροι. Λέτε νά ἦταν αυτοί πού τόν έπισκέφθηκαν; Μετά από αυτό τό γεγονός ό

Γέροντας είχε άπέραντη εἰρήνη καί γαλήνη. Στίς 10.00 μ.μ. άνασηκώθηκε στό κρεβάτι καί είπε: "πώς λείι τό τροπάριο παρακάτω...; τώρα πού λέω τήν άκολουθία;". Ο άδελφός μή γνωρίζοντας ποιά άκολουθία έλεγε, δέν άπάντησε καθόλου.

Εἶναι πολύ σημαντικό αυτό, πού καί μεις πληροφορηθήκαμε, ότι τόν τελευταῖο μήνα έλεγε τίς άκολουθίες ένῶ κοιμόταν. Παρόλη τήν έξάντλησή του, όπως μάθαμε, τό μεσημέρι, (δηλαδή περίπου 12 ὥρες πρίν τήν κοίμησή του) διάβασε μόνος του τόν Έσπερινό.

Ο Γέροντας λόγω χαμηλῆς πίεσης ένιωθε μιá φοβερή έξάντληση καί όταν ή πίεση έπεσε έντελῶς, έπαθε πνευμονικό οἰδημα. Όπως είπαν οί γιατροί, ό θάνατος ἤλθε από καρδιακή άνεπάρκεια.

Οί άδελφοί πού φρόντιζαν τόν Γέροντα, μέχρι τήν τελευταία στιγμή ἦταν δίπλα του καί έγιναν αυτόπτες μάρτυρες τῆς κοίμησῆς του.

Συγκεκριμένα στίς 2.20π.μ. (ξημερώματα Τετάρτης 1 Ίουλίου), πήρε τρεῖς άργές άναπνοές καί έτσι ἤσυχα έφυγε για τήν αἰωνιότητα. Τήν ευχή του νά έχομε.

Άλέκος Χριστοδοῦλου / Θεολόγος.

ψυχοφελείς νουθεσίες Γέροντα Ίωσήφ Βατοπαιδινού

Είχα την ευτυχία να συναντήσω μερικές φορές τον μακαριστό Γέροντα Ίωσήφ Βατοπαιδινό στο κάθισμα του στην Ι.Μ.Μ.Βατοπαιδίου και να ακούσω κάποιες κατηχήσεις-νουθεσίες του που θά ήθελα να μοιραστῶ μαζί σας.

Κάτι που ἔλεγε χαρακτηριστικά ἦταν: “Ὅτι εἶναι ἀπό τόν οὐρανό καί κάτω, δέν τό χρειαζόμαστε! Ἐνα πιάτο φαί, ἕνα παλιόρουχο καί κάπου τό κεφάλι νά βάλεις ἀπό κάτω εἶναι ἀρκετά. Μή γεμίσετε τή ζωή σας μέ πολλές ἀνούσιες ὑποχρεώσεις καί βάρη εἰς βάρος τῆς ψυχῆς σας. Τί νόημα ἔχει νά κερδίσεις ὅλον τόν κόσμο καί νά χάσεις τήν ψυχή σου; Ὁ νοῦς σας πρέπει νά εἶναι στήν οὐράνια βασιλεία καί πῶς θά κερδίσουμε τήν αἰώνια ζωή”.

Μᾶς μίλαγε γιά τούς μοναχοὺς πού τόσο βάλλονται αὐτόν τόν καιρό. Ἔλεγε λοιπόν: “Ἀγαπητά μου παιδιά, κάνω ἔκκληση στήν λογική σας: Ἐμεῖς οἱ μοναχοί δέν εἴμαστε ἀνθρώποι πού δέν εἴχαμε ποῦ νά πᾶμε καί ἤρθαμε ἐδῶ στό Ἅγιον Ὄρος γι’ αὐτό τό λόγο. Εἴχαμε κι ἐμεῖς οἰκογένειες καί μάλιστα κάποιοι ἀπό ἐμᾶς εἴμασταν καί εὐκاراتάστατοι. Ἀφήσαμε ὁμως συνειδητά ὅλα αὐτά γιά νά ἀφιερωθοῦμε στήν ἀπρόσκοπη λατρεία τοῦ Θεοῦ μας. Ἐγώ προσωπικά ὅταν εἶδα τόν ἀγιασμό ζωντανό, στό πρόσωπο τοῦ μετέπειτα Γέροντά μου Ἰωσήφ Ἡσυχαστῆ, εἶπα: Ἐδῶ θέλω νά μείνω! Ἐμεῖς οἱ μοναχοί ἀσκούμαστε στήν ἀδιάλειπτη προσευχή καί προσευχόμαστε ὄχι μόνο γιά ἐμᾶς, ἀλλά γιά ὅλο τόν κόσμο”.

Ἰωάννης.
πηγή: www.vatopaidi.wordpress.com

Γιά τήν οικόγνεια.

Τό θέμα τῆς διασπάσεως τοῦ ὁμαλοῦ οἰκογενειακοῦ βίου σήμερα, εἰδικά σήμερα, τό προκαλεῖ ὁ ἄνδρας. Ἐπιμένω. Ἀπό τήν ἔρευνα πού ἔκανα, σάν εἶδος διατριβῆς μπορεῖ νά πεί κανεῖς, ἀνακάλυψα ὅτι σέ ποσοστό 85%, οἱ ἄνδρες εἶναι ὑπεύθυνοι. Ἡ γυναῖκα ἀπό τή φύση της, παιδί μου, εἶναι γέννημα καί προῖον ἀγάπης καί ἐπομένως δέ ζεῖ χωρίς ἀγάπη. Ἀληθινή ἀγάπη. Δέν γελιοῦνται, εἶναι ἔξυπνες. Ἐάν ἡ ἀγάπη δέν εἶναι εἰλικρινής, δέν πιστεῦουν. Ὅταν λοιπόν βρεῖ εἰλικρινή ἀγάπη ἀπό τόν ἄνδρα της, τότε εἶναι σέ θέση αὐτοθυσίας καί ἠρωϊσμοῦ. Τότε ἔρχεται ἄρμονία στόν οἰκογενειακό βίον. Ἀλλά ὑπάρχει καί κάτι ἄλλο μεγαλύτερο ἀπ' αὐτό. Ἡ ἀγάπη ἐν ὀνόματι τῆς Χάριτος κάνει τά δύο ἕνα μετά τό γάμο, "οὐκέτι εἰσὶ δύο, ἀλλά σὰρξ μία". (Ματθ. 19,6).

Ἔτσι ἐπιδραῖ ἡ ἀγάπη εὐεργετικά στά παιδιά σέ τέτοιο βαθμό ὥστε νά γεννηθοῦν μέ καλό χαρακτήρα.

Λοιπόν, σήμερα ἀναγκάζομαι νά πῶ καί τοῦτο, κάπως τολμηρό μέ φέρνει ἡ ἀνάγκη νά τό πῶ, ὅταν κάθε μέρα ἀκούω "ἡ γυναῖκα μου εἶναι ἔτσι, ἡ γυναῖκα μου εἶναι τέτοια, οἱ γυναῖκες εἶναι σατανάδες...". Λέω: "Συγγνώμη, ἀγαπητέ μου, αὐτή τή γυναῖκα πού λές δέν τήν παντρεύτηκες ἐσύ;". "Ναί". "Καλά, ὅταν τήν παντρεύτηκες δέν βρήκες σ' αὐτή ὅλη τήν ἀγάπη, τήν τρυφερότητα, τήν εὐτυχία;". "Ναί". "Τώρα γιατί ἄλλαξες; Ἡ ἴδια εἶναι. Καί τότε πού παντρεύτηκες καί τώρα ἡ ἴδια εἶναι. Βλέπεις, ὅτι ἐσύ φταῖς;".

Συνάντησα ἕνα ἀνδρόγυνο μιά φορά μεγάλης ἡλικίας, σχεδόν 80 ἐτῶν, πού εἶχαν μεταξύ τους πικρία καί ἤθελε, ἂν ἦταν δυνατόν, νά σκοτώσει ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Τούς λυπήθηκα, κάθησα κοντά τους καί ἄρχισα νά ἔρευνῶ καί εἶδα ὅτι ἀπό ἄγνοια τό ἔπαθαν. Δέν γνώριζαν οὔτε τό χριστιανισμό, οὔτε περὶ ἠθους, τίποτα. Ὅταν κάθισα καί τούς μίλησα, εἶδα ὅτι δέχονταν καί ὅ,τι τούς ἔλεγα τό ἀκουσαν. Ἐἰ ἀφοῦ προσπάθησα συνοπτικά νά τούς δείξω ὅτι ὁ ἄνθρωπος καί ὅτι ἡ συζυγία δέν διαλύεται ἐδῶ, ἀλλά θά συνεχιστεῖ στήν αἰωνιότητα, συγκινήθηκαν, καί τά δέχθηκαν ὅλα αὐτά. Ἐφυγα, καί ἀφοῦ πέρασε λίγος καιρός μοῦ στέλνουν ἕνα γράμμα, στό ὁποῖο μοῦ γράφανε: "Ἐρόντα, εἶναι σάν νά ξαναζοῦμε τόν πρῶτο μῆνα τοῦ γάμου μας". Αὐτοῖ πού ἤθελαν νά σφαγοῦν, νά σφάζει ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Βλέπεις τίς ἀποδείξεις!

Γιά τό μοναχισμό.

Μοναχισμός παιδί μου, δέν εἶναι κάτι τό ὁποῖο εἶναι ἀνθρώπινη ἐκλογή ἢ ἀνθρώπινη ἐπιπόνησις ἢ σκέψη ἢ φαντασία. Ὁ μοναχισμός εἶναι πρόσκληση... καί κάτι παραπάνω, ἔλξη. "Οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με ἐάν μή ὁ Πατήρ ὁ πέμψας με ἔλκυσῃ αὐτόν". (Ἰωάν. 6, 44)

Στό πλήθος τῶν χριστιανῶν λέει ὁ Κύριός μας: "Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς καί ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καί καρ-

πόν φέρητε” (Ίωάνν. 15, 16). Στους μοναχούς όμως εκδηλώνει μία ιδιαίτερη πρόνοια και λέει: “Οὐδείς δύναται ἔλθειν πρὸς με ἢ ἂν μὴ ὁ Πατὴρ ὁ πέμψας με ἔλκυση αὐτόν”. Ἄρα λοιπόν οἱ μοναχοὶ εἰλκυσθησαν ἀπὸ τῆς θείας Πρόνοιας μὲ ἓνα σκοπὸ· νὰ ἐπαναφέρουν τὴν ἰσορροπία τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας. Ἡ ἀνθρώπινη προσωπικότητα, ἡ ὁποία κατασκευάσθη ἐξ’ ἀρχῆς κατ’ εἰκόνα καὶ ὁμοίωση τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν πτώση διεφθάρη. Αὐτὴ λοιπόν τὴν προσωπικότητα “ἐνεδύθη ἅμα τῆ σαρκώσει Του ὁ Θεὸς Λόγος”. Ἐπανεφερε πίσω ὁ Θεὸς Λόγος, τὴν θεία Χάρη, τὴν ὁποία ἀπολέσαμε μὲ τὴν πτώση. Τὴν λάβαμε ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι ἀπὸ τὸ Βάπτισμα. Οἱ μοναχοὶ τὴν λαμβάνουν κατὰ δύο τρόπους. Καὶ ἀπὸ τὸ Βάπτισμα καὶ ἀπὸ τὴ μοναχικὴ τους κουρά. Ἐκτοτε χρειάζεται ἡ πρακτικὴ πλέον μορφή τῆς ἐμπρακτικῆς αὐταπαρνήσεως τῆς φιλοθείας, ὁπότε ἀρχίζει ἡ ἐνέργεια τῆς Χάριτος καὶ ἐπαναφέρει τὸν ἄνθρωπο στὴ θέση του, τὸν ἁγιασμό... Ἡ πρώτη καὶ κύρια ἐντολή ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἀναβιβάσει στὶς θείες ἐπαγγελίες εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό. Μὰ γιὰ νὰ ἀγαπήσει ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεό, πρέπει σιγά-σιγά νὰ ἀποκολλήσῃ ἀπὸ πάνω του κάθε τι πού τὸν ἀπασχολεῖ. Μέχρι πού οἱ πατέρες ἔφθασαν ἀκόμα καὶ τὴ βιολογικὴ ὑπόσταση νὰ ἀρνηθοῦν, πράγμα πού καταντᾷ νὰ εἶναι σήμερα ἀπίστευτο. Καὶ ὁμως εἶναι γεγονός. Μὲ τὴν ἀπόλυτη αὐτὴ ἀποταγή καὶ τὴν ἀπόλυτη ἔννοια τῆς ὑποταγῆς πρὸς τὸ θεῖο θέλημα, ἀρχίζει ἡ θεία Χάρη, ἡ ὁποία εἶναι ἐντὸς ἡμῶν, νὰ λειτουργεῖ. Ἡ θεία Χάρη εἶναι μὲν μέσα μας, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἐξουσία ἢ ἂν δὲν προηγηθεῖ ἡ ἐλευθερία τῆς προσωπικότητας· ἢ ἂν ἡ ἐλευθερία τῆς προσωπικότητας δὲν κινηθεῖ, ἢ θεία Χάρη, παρόλο πού βρίσκεται παρούσα, δὲν λειτουργεῖ. Πρέπει νὰ ἀποδείξει ὁ ἄνθρωπος ἐκουσίως τί προτιμᾷ. Προτιμᾷ νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Θεό καὶ νὰ τὸ ἀποδείξει μὲ τὴν πράξη; Τότε λειτουργεῖ ἡ θεία Χάρη, ἡ ὁποία καταστρέφει τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο, “τὸν παλιάνθρωπο” καὶ δημιουργεῖ τὸν νέο, τὸν καινὸ, τὸν κατὰ Χριστόν, στὸν ὁποῖο ἐνεργεῖται ὁ ἁγιασμός.

Γιὰ τὴν παρουσία καὶ τὴ βίωση τοῦ θαύματος.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος θεωρεῖ τὸ θαῦμα κάτι πολὺ ἀπόμακρο καὶ ἴσως ἀδύνατο νὰ συμβεῖ. Καὶ ὁμως, παραδείγματα δὲν χρειάζεται νὰ σᾶς ἀναφέρω ἀπὸ τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ στὸ κέντρο πού εἶναι τὸ μεγάλο χωριό, ὅπως λέμε. Καὶ ἐκεῖ στὴν Ἀθήνα, τὸ θαῦμα συνεχίζεται. Δὲν εἶναι θαῦμα ὅταν βλέπεις ἓνα νέο παιδί νὰ περνᾷ σήμερα ἀπὸ τίς φλόγες τῆς διαφθορᾶς καὶ νὰ μείνει ἀνέπαφο; “Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν”. (Ίωάν. 15, 5), ἀλλὰ “πάντα ἰσχύομεν ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι ἡμᾶς Χριστῷ” (Φιλιπ. 4, 13). Πῶς βρίσκουμε σήμερα ἀγνές κόρες καὶ ἀγνά παιδιά, τὰ ὁποία κρατοῦν τὴν ἀπόλυτη ἔννοια τοῦ ἦθους τῆς πίστεως; Αὐτὰ εἶναι τὰ πραγματικὰ θαῦματα.

πηγή: www.vatopaidi.wordpress.com

“Θαυμαστές ιστορίες”

Θά ἀποκτήσετε κοριτσάκι!

τοῦ 2008. Ἐναζήτησαν τόν π. Νεκτάριο καί τόν βρήκαν μέσα στό Ναό τῆς Μονῆς, τοῦ μίλησαν, τοῦ ἀνέφεραν τό πρόβλημά τους καί τόν παρακάλεσαν νά προσευχηθεῖ καί νά τούς σταυρώσει μέ τόν ἐπιστήθιο σταυρό του, ὁ ὁποῖος περιέχει Τίμιο Ξύλο. Ὁ Γέροντας ἄρχισε νά σταυρώνει τό ζευγάρι καί προσευχόταν στή Θεοτόκο καί στούς Ἁγίους νά τούς χαρίσει ἕνα παιδί. Καθώς τελείωσε τήν προσευχή του καί τό σταύρωμα τούς λέει: Ἡ Παναγία μας θά σᾶς δώσει ἕνα παιδάκι, ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι πού θά τό ὀνομάσετε Μαρία. Ἀλλά πού μπορεῖτε νά δώσετε καί δεύτερο ὄνομα. Ἡ σύζυγος τότε κ. Ματζουράνη λέει στό Γέροντα. “Πειράζει πού καί τό δικό μου ὄνομα εἶναι Μαρία;” Ὁ Γέροντας τῆς ἀπάντησε: “Ὀχι, Μαρία μου δέν πειράζει. Αὐτό πού θέλω ἀπό ἐσένα εἶναι νά κάνεις τήν Παράκληση τῆς Παναγίας κάθε μέρα καί ὅταν μείνεις ἐγκυος μέ τό καλό στόν τρίτο, ἕκτο καί ἔννατο μήνα τῆς ἐγκυμοσύνης νά φωνάζεις ἕναν ἱερέα γιά νά σοῦ κάνει εὐχέλαιο στό σπίτι σου καί θά γεννήσεις σχεδόν χωρίς πόνους. Πράγματι οἱ προσευχές τοῦ Γέροντα ἀκούστηκαν, ὁ Τίμιος Σταυρός θαυματούργησε καί ἡ Μαρία σύντομα ἔμεινε ἐγκυος, ἔκανε καθημερινά τήν Παράκληση τῆς Παναγίας, ὅπως τῆς εἶχε πει ὁ Γέροντας καί ὅταν γέννησε ἀπέκτησαν ἕνα κοριτσάκι, ὅπως τούς εἶχε πει ὁ Γέροντας, τό ὁποῖο βάπτισαν, δίνοντάς του τό ὄνομα Μαρία Ἰσμηνα.

A. A.

Αλλο ἕνα ζευγάρι πού δέν μποροῦσε νά τεκνοποιήσει ἔφτασε μέχρι τό Μοναστήρι τοῦ Γέροντά μας στό Τρίκορφο, ἔχοντας ἀκούσει ὅτι ὁ ἐπιστήθιος σταυρός του ὅταν σταυρώνει τά ζευγάρια, λύνει τήν ἀτεκνία τους. Ὁ Νίκος λοιπόν καί ἡ Μαρία Ματζουράνη, ἀπό τήν Ὁβρυά Πατρῶν, ἦταν παντρεμένοι ἐδῶ καί 3 χρόνια, ἀλλά ἀκόμη ὁ Θεός μας δέν τούς εἶχε χαρίσει τό παιδάκι πού διακαῶς ποθοῦσαν. Κατέφυγαν λοιπόν ἐδῶ στό Τρίκορφο, ἔχοντας τήν πληροφορία ὅτι ὁ Γέροντας Νεκτάριος Μουλατσιώτης σταυρώνει καί προσεύχεται γιά τά ζευγάρια πού δέν ἔχουν ἀποκτήσει παιδιά. Τό ζευγάρι ἔφτασε στό Μοναστήρι πρὶν τό Πάσχα

Ἡ πρεσβυτέρα Παπαντώνη Εὐθαλία ἀπό τό Νέο Ἀργύρι Εὐρυτανίας σέ ἐπιστολή της μᾶς γράφει:

...Χρόνια ὑπέφερα μέ πόνους φρικτούς στό πόδι μου. Μέ πονοῦσε τόσο πολύ πού περπατοῦσα κουτσαίνοντας. Ἐρχόμενη στό Μοναστήρι τῶν Ἁγίων Αὐγουστίνου καί Σεραφεῖμ Σαράφ ζήτησα ἀπό τό Γέροντα Νεκτάριο νά μέ σταυρώσει

μέ τό Τίμιο Ξύλο πού ἔχει στόν ἐπιστήθιο σταυρό του. Πέρασαν 3 χρόνια, οἱ πόνου μου μετά τό σταύρωμα ἐξαφανίστηκαν καί σήμερα περπατῶ πλέον κανονικά. Εὐχαριστῶ τόν Ἅγιο Σεραφεῖμ μέσα ἀπό τήν καρδιά μου, καθώς καί τόν Γέροντα Νεκτάριο.

Εὐθαλία Παπαντώνη
Ἰούλιος 2009

Καί τό ὄνομα αὐτῆς Σεραφεΐμα!

Στό τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ "Μοναχική Ἐκφραση" ἀρ. 27 εἶχαμε ἀναφέρει τό θαῦμα τῆς Νικολίτσας Σταματοπούλου, ἡ ὁποία πῆγε στό Γέροντα γιά νά τήν σταυρώσει μέ τόν ἐπιστήθιο σταυρό του, ὅταν ἀνακάλυψε ὅτι εἶχε ὄγκο στίς ὠοθήκες. Μέ τό σταύρωμα τοῦ Τιμίου Ξύλου ὁ ὄγκος ἐξαφανίστηκε καί ὄχι μόνον αὐτό ἀλλά ἔμεινε καί τελικά ἔγκυος ἀφοῦ γιά 40 ἡμέρες ἔβαζε, ὅπως τῆς εἶπε ὁ Γέροντας, ἅγισμα τοῦ Ἁγίου Σεραφεΐμ τοῦ Σαρῶφ καί σταύρωνε τήν κοιλιὰ της μέ τήν εἰκόνα του κι ἔταξε τό παιδί στό ὄνομά του. Πραγματικά

μετά ἀπό 40 ἡμέρες ὁ γυναικολόγος τήν ἐνημέρωσε ὅτι περιμένει παιδί. "Ὅπως βλέπετε καί στήν φωτογραφία ἀπέκτησαν ἕνα ὑγιέστατο κοριτσάκι, τό ὁποῖο κρατᾶ στήν ἀγκαλιά του ὁ Γέροντάς μας. Ἡ Μητέρα του Νικολίτσα μέ τόν σύζυγό της ἔσπευσαν νά εὐχαριστήσουν τόν Ἅγιο Σεραφεΐμ καί τόν Γέροντα Νεκτάριο γιά τό θαῦμα πού ἔγινε καί πῆγαν τό παιδί τους στό Μοναστήρι του, ὅπως ἦταν καί τό τάμα τους, τό βάπτισαν ἐκεῖ, καί τοῦ ἔδωσαν τό ὄνομα Σεραφεΐμα, τιμώντας τόν Ἅγιο Σεραφεΐμ. Οἱ εὐτυχεῖς γονεῖς δοξάζουν τόν Θεό πού τοῦς χάρισε ἕνα ὑγιέστατο κοριτσάκι καί σχεδόν μία φορά τόν μήνα ἐπισκέπτονται τήν Ἱερά Μονή στό Τρίκορφο καί ἐκκλησιάζονται ἐκεῖ.

A.X

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

ὁ θαυματουργός

Ἡ βιογραφία ἑνός νεοφانوῦς καί
θαυματουργοῦ Ἁγίου τῶν καιρῶν μας
καί τό βιβλίο μέ τήν Ἱερή Ἀκολουθία του.
(Ἑσπερινός, Ὅρθρος, Παρακλητικός Κανών)

Παραγγελίες στό τηλ. τῆς Ἱερᾶς Μονῆς 26340-44391 (9-2 τό πρωῖ καί 6-9 τό ἀπόγευμα)

Οί "Άγιοι

7 ΠΑΙΔΕΣ

έν Έφεσω

Οί άγιοι έπτά Παΐδες, Μαξιμιλιανός, Έξακουστωδιανός, Ίάμβλιχος, Μαρτινιανός, Διονύσιος, Ίωάννης και Κωνσταντίνος, έζησαν κατά τήν έποχή του αυτοκράτορα Δεκίου (249-251 μ.Χ.). Οί νέοι αυτοί, μόλις βρήκαν τήν κατάλληλη εύκαιρία και ύστερα από συνετή σκέψη και εκτίμηση, μοίρασαν τά υπάρχοντά τους στους φτωχούς και μπήκαν και κρύφτηκαν μέσα σ' ένα σπήλαιο. Έκει, άφοϋ προσευχήθηκαν νά λυθοϋν από τά δεσμά του σώματος και νά μήν παραδοθοϋν στον αυτοκράτορα Δέκιο, παρέδωσαν τίς ψυχές τους στον Θεό. Ο Αυτοκράτορας δέ, όταν επέστρεψε στην Έφεσο, τους αναζήτησε, για νά τους αναγκάσει νά προσφέρουν θυσίες στα είδωλα. Μόλις όμως έμαθε ότι εκείνοι είχαν πεθάνει στο σπήλαιο, πρόσταξε

καί ἔφραξαν μέ μανδρότοιχο τό στόμιο τοῦ σπηλαίου αὐτοῦ.

Ἐκτοτε λοιπόν πέρασαν ἑκατόν ἑνενηντα τέσσερα ἔτη καί φθάνουμε μέχρι τό τριακοστό ὄγδοο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Θεοδοσίου Β΄ τοῦ Μικροῦ (408-450 μ.Χ.), ἤτοι μέχρι τό ἔτος 446 μ.Χ. Τότε ἐφανίσθηκε στους κόλπους τοῦ Χριστιανισμοῦ, μιά αἵρεση ἡ ὁποία δέν δεχόταν τό δόγμα τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Ἡ αἵρεση αὐτή, στήν ὁποία εἶχαν προσχωρήσει καί μερικοί ἐπίσκοποι, προκαλοῦσε μεγάλη ἀναταραχή καί ἀναστάτωση στήν Ἐκκλησία. Ὁ δέ Αὐτοκράτορας, βλέποντας τήν ἀναστάτωση αὐτή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, δέν ἤξερε τί νά κάνει. Ὅμως δέν ἀπελπίσθηκε, ἀλλά ἀφοῦ φόρεσε ἕνα τρίχινο σάκκο καί κάθισε κατά γῆς, θρηνοῦσε καί παρακαλοῦσε τόν Θεό νά τοῦ φανερώσει τόν τρόπο διάλυσης τῆς αἵρεσης.

Ὁ Κύριος λοιπόν δέν παρέβλεψε τά δάκρυα τοῦ Αὐτοκράτορα καί ἱκανοποίησε τό αἶτημά του μέ τόν ἀκόλουθο τρόπο: Ὁ κύριος τοῦ ὄρου, στό ὁποῖο βρισκόταν τό σπήλαιο τῶν Ἁγίων ἑπτά Παίδων, θέλησε κατά τόν καιρό ἐκεῖνο νά χτίσει μαντρί γιά τό ποιμνίό του. Ἔτσι λοιπόν, παίρνοντας ἐπί δύο ἡμέρες πέτρες ἀπό τόν μανδρότοιχο τοῦ σπηλαίου, γιά νά οἰκοδομήσει τό μαντρί του, ἀνοιχθήκε τό στόμιο τοῦ σπηλαίου αὐτοῦ. Τότε ἀκριβῶς, μέ προσταγή τοῦ Θεοῦ, ἀναστήθηκαν οἱ Ἁγιοί ἑπτά Παῖδες, πού εἶχαν πεθάνει μέσα στό σπήλαιο αὐτό καί συνομιλοῦσαν μεταξύ τους, σάν νά εἶχαν κοιμηθεῖ τήν προηγούμενη ἡμέρα. Τά σώματά τους δέ δέν εἶχαν ἀλλοιωθεῖ στό παραμικρό καί τά ἐνδύματά τους δέν εἶχαν φθαρεῖ οὔτε σαπίσει ἀπό τήν ὑγρασία τοῦ σπηλαίου, ἄν καί εἶχαν περάσει ἑκατόν ἑνενηντα τέσσερα χρόνια.

Μετά τήν ἀνάστασή τους οἱ Ἁγιοί ἑπτά Παῖδες εἶχαν ἔντονο στή μνήμη τους τό γεγονός ὅτι ὁ Δέκιος ζητοῦσε νά τούς τιμωρήσει καί περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς συνομιλοῦσαν μεταξύ τους. Συγκεκριμένα, ὁ Μαξιμιλιανός ἔλεγε πρὸς τούς ἄλλους: “Καί ἄν συλλη-

φοῦμε ἀδελφοί, ἄς σταθοῦμε γενναῖοι καί νά μὴν προδώσουμε τήν εὐγένεια τῆς πίστεως μας. Ἐσύ δέ ἀδελφέ Ἰάμβλιχε, πήγαινε νά ἀγοράσεις ἄρτους, πλὴν ὅμως περισσότερους. Γιατί χθές τό βράδυ ἔφερες λίγους, καί κοιμηθήκαμε σχεδόν πεινασμένοι. Ἐπιπλέον προσπάθησε νά μάθεις τί σκέφτεται γιά ἐμᾶς ὁ Δέκιος”.

Ὅταν λοιπόν ὁ Ἰάμβλιχος πήγε στήν πόλη, εἶδε στήν πύλη τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Τό γεγονός αὐτό τοῦ προκαλέσει ἐκπληξη καί θαυμασμό. Βλέποντας δέ τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καί σέ ἄλλους τόπους, καθώς ἐπίσης καί τά κτίρια νά διαφέρουν ἀπό ἐκεῖνα πού ἤξερε καί τούς ἀνθρώπους ἐπίσης κάπως διαφορετικούς, νόμισε ὅτι βλέπει ὄραμα ἢ ὅτι περιέπεσε σέ ἔκσταση. Πῆγε ὅμως στους ἄρτοπῶλες, πῆρε τούς ἀπαραίτητους ἄρτους καί ἀφοῦ ἔδωσε τά χρήματα πού ἔπρεπε, ἔσπευδε νά ἐπιστρέψει στό σπήλαιο. Ἐνῶ λοιπόν ἐτοιμαζόταν νά φύγει εἶδε τούς ἄρτοπῶλες νά δείχνουν ὁ ἕνας στόν ἄλλο τό ἀσημένιο νόμισμα, νά κοιτάζουν πρὸς αὐτόν καί νά λένε ὅτι αὐτός βρῆκε κάποιο θησαυρό, ἀφοῦ τό νόμισμα πού τούς ἔδωσε γιά τούς ἄρτους εἶχε στήν ἐπιφάνειά του τυπωμένη τήν εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορα Δεκίου, ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει πρό πολλοῦ (πρὶν ἀπό 194 χρόνια).

Μετά ἀπό τό γεγονός αὐτό ὁ Ἰάμβλιχος τρόμαξε πολύ καί ἔμεινε ἄφωνος, νομίζοντας ὅτι αὐτοί τόν ἀναγνώρισαν καί θά τόν συνελάμβαναν γιά νά τόν παραδώσουν στόν αὐτοκράτορα Δέκιο. Ἔπεσε λοιπόν στά πόδια τους καί τούς παρακαλοῦσε λέγοντας: “Σᾶς παρακαλῶ κύριοί μου, ἔχετε στά χέρια σας τό ἀργύριό μου, πᾶρτε πίσω καί τούς ἄρτους σας. Μόνο ἀφήστε με νά φύγω”. Οἱ ἄρτοπῶλες τοῦ ἀπάντησαν: “Δεῖξε μας τό θησαυρό πού βρῆκες καί δῶσε σ’ ἐμᾶς μερίδιο ἀπ’ αὐτόν. Ἀλλιῶς σέ παραδίνουμε στόν θάνατο”. Καί συγχρόνως μέ τά λόγια αὐτά, τοῦ πέρασαν ἀλυσίδα στό λαιμό καί τόν ἔσυραν στή λεωφόρο (στόν κεντρικό καί μεγάλο

δρόμο τῆς πόλης). Ἐν συνεχείᾳ τόν ὀδήγησαν στόν ἀνθύπατο πρὸς ἀνάκριση. Ἐκεῖνος, μόλις τόν εἶδε τοῦ εἶπε: “Πές μας νέε, πῶς βρῆκες τόν θησαυρό, πόσος εἶναι καί ποῦ βρίσκεται”. Ὁ ἅγιος τοῦ ἀπάντησε: “Ἐγὼ δέ βρῆκα ποτέ κανένα θησαυρό. Τό νόμισμα πού ἔδωσα στούς ἀρτοπῶλες τό εἶχα ἀπό τούς γονεῖς μου. Δέν ξέρω λοιπόν τί συμβαίνει μέ μένα τώρα”. Ὁ ἀνθύπατος τότε τόν ρώτησε: “Ἀπό ποιά πόλη εἶσαι;” Ὁ Ἰάμβλιχος ἀπάντησε: “Ἀπό αὐτήν, ἂν αὐτή εἶναι ἡ Ἐφεσος”. Τότε ὁ ἀνθύπατος εἶπε: “Ποιοί εἶναι οἱ γονεῖς σου; Ἄς ἔλθουν ἐδῶ καί ἂν διαπιστωθεῖ ἡ ἀλήθεια, θά σέ πιστέψουμε”. Ὁ ἅγιος τοῦ ἀπάντησε: “Ὁ δεῖνα εἶναι ὁ πατέρας μου, ὁ δεῖνα εἶναι συγγενής καί ὁ δεῖνα εἶναι ὁ παππούς μου”. Ὁ ἀνθύπατος μόλις ἄκουσε τά ὀνόματα, εἶπε στόν Ἰάμβλιχο: “Τά ὀνόματα πού ἀνέφερες εἶναι ξένα καί ἀνυπόστατα καί ἔξω ἀπό αὐτά πού κατά τή συνήθεια χρησιμοποιοῦνται. Ἐπομένως δέν μπορεῖς νά γίνεις πιστευτός”. Τότε ὁ ἅγιος εἶπε στόν ἀνθύπατο: “Ἄν, ἐνῶ σοῦ λέω τήν ἀλήθεια δέ μέ πιστευεῖς, δέν ξέρω νά σοῦ πῶ πλέον τίποτε ἄλλο”.

Ἦστερα ἀπό αὐτά ὁ ἀνθύπατος εἶπε: “Ἀσεβέστατε, τό νόμισμά σου μέ τήν ἐπιγραφή του μαρτυρεῖ ὅτι τυπώθηκε πρῖν ἀπό διακόσια χρόνια, ἐπί αὐτοκράτορα Δεκίου, κι ἐσύ ὄντας νεότερος, προσπαθεῖς νά μᾶς ἐξαπατήσεις”. Τότε ὁ Ἰάμβλιχος ἔπεσε στά πόδια τοῦ ἀνθυπάτου καί τῶν παρευρεθέντων καί τούς παρακαλοῦσε λέγοντας: “Σᾶς παρακαλῶ κύριοί μου, πέστε μου πού εἶναι ὁ Δέκιος, ὁ βασιλιάς πού ἦταν στήν πόλη αὐτή;” Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν: “Κατά τούς παρόντες χρόνους δέν ὑπάρχει βασιλιάς Δέκιος. Αὐτός βασιλεύσε πρῖν ἀπό πολλὰ χρόνια”. Τότε ὁ Ἰάμβλιχος εἶπε: “Γι’ αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο κύριοί μου ἐκπλαγήκατε. Πλήν ὁμως ἀκολουθήστε με νά πᾶμε στό σπήλαιο καί ἴσως ἀπό τά σημεῖα πού θά δεῖτε θά διαπιστωθεῖ ἡ ἀλήθεια τῶν λόγων μου. Ἐγὼ πράγματι ξέρω ὅτι φύγαμε ἀπό τήν πόλη ξηαιτίας τοῦ Δεκίου καί ὅτι χθές,

ἐρχόμενος νά ἀγοράσω ἄρτους εἶδα ὅτι ὁ Δέκιος εἰσῆλθε στήν πόλη αὐτή”.

Αὐτά εἶπε ὁ Ἰάμβλιχος, ὁ δέ ἐπίσκοπος Ἐφέσου Μαρίνος, μόλις τά ἄκουσε εἶπε στόν ἀνθύπατο: “Ἐχω τή γνώμη ὅτι κάτι θαυμαστό συμβαίνει μέ τήν ὑπόθεση αὐτή. Ἔτσι, ἄς τόν ἀκολουθήσουμε”. Καί πράγματι, ἀκολούθησαν τόν Ἅγιο μέχρι τό σπήλαιο ὁ ἀνθύπατος, ὁ ἐπίσκοπος Μαρίνος καί πολὺς λαός. Πρῶτος μπῆκε στό σπήλαιο ὁ Ἰάμβλιχος. Ἐπειτε μπῆκε ὁ Ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος μόλις ἔστρεψε τό βλέμμα του πρὸς τά δεξιὰ μέρη τοῦ στομίου, εἶδε ἓνα κιβώτιο σφραγισμένο μέ δύο ἀσημένιες σφραγίδες. Τό κιβώτιο αὐτό τό εἶχαν τοποθετήσει ἐκεῖ ὁ Ρουφίνος καί ὁ Θεόδωρος ὡς χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀποσταλεῖ ἐκεῖ ἀπό τόν Δέκιο μαζί μέ τούς ἄλλους, στούς ὁποίους ὁ Αὐτοκράτορας αὐτός εἶχε δώσει τήν ἐντολή νά φράξουν μέ μανδρότοιχο τό στόμιο τοῦ σπηλαίου. Οἱ δύο χριστιανοί, Ρουφίνος καί Θεόδωρος ἔγραψαν καί τά Συναξάρια τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Παίδων καί σημείωσαν τά ὀνόματά τους σέ μολύβδινες πλάκες. Ὅταν λοιπόν συνάχθηκαν ὅλοι οἱ ἔγκριτοι ἄρχοντες μαζί μέ τόν ἀνθύπατο, ἄνοιξαν τό κιβώτιο καί βρῆκαν τίς μολύβδινες πλάκες, τίς ὁποῖες διάβασαν καί ἔνωσαν ὅλοι τους ἀπερίγραπτη ἐκπληξη ἀπό τό θαυμαστό αὐτό γεγονός. Ἀμέσως δέ τότε προχώρησαν στά ἐνδότερα τοῦ σπηλαίου ὅπου βρῆκαν τούς Ἁγίους καί ἔπεσαν στά πόδια τους. Κατόπιν κάθησαν κατά γῆς καί τούς ρωτοῦσαν. Οἱ Ἅγιοι τούς διηγήθηκαν τά σχετικά μέ τούς ἑαυτούς τους καί ἐν συνεχείᾳ τά κακουρήματα τοῦ Δεκίου εἰς βάρος τῶν Χριστιανῶν. Μόλις ἐκεῖνοι ἄκουσαν ὅσα οἱ Ἅγιοι τούς διηγήθηκαν, ἐκπλήττονταν ὅλο τους καί δόξαζαν τόν Θεό, τόν ποιητή τῶν θαυμασίων.

Τότε ὁ ἀνθύπατος καί ὁ ἐπίσκοπος Μαρίνος, μέ ἀναφορά τους γνωστοποίησαν τά θαυμαστά αὐτά γεγονότα στόν αὐτοκράτορα Θεοδόσιο. Ἐκεῖνος δοκίμασε ἀπέραντη χαρά γιά ὅλα αὐτά καί ἔσπευσε ἀμέσως στήν Ἐφεσο. Στῆ συνέχεια ἀνῆλθε στό σπήλαιο.

Ἐκεῖ βρῆκε τούς Ἁγίους ἑπτὰ Παῖδες, καί ἀφοῦ ἔπεσε κατά γῆς, τούς ἔβρεχε τά πόδια μέ τά δάκρυά του καί τά ἀποσπόγγιζε. Ἡ ἀγαλλίαση δέ καί ἡ χαρά του ἦταν ἀπεριγραπτή, ἀφοῦ ὁ Κύριος δέν παρεῖδε τό αἴτημά του καί ἔδειξε σ' αὐτόν ὀφθαλμοφανῶς τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν. Ἐνῶ δέ ὁ αὐτοκράτορας Θεοδόσιος συνομιλοῦσε μέ τούς Ἁγίους, καθώς ἐπίσης οἱ ἐπίσκοποι καί ἄλλοι ἄρχοντες, οἱ Ἅγιοι νύσταξαν λίγο καί ἔτσι μπροστά σέ ὅλους ἐξεδήμησαν πρὸς Κύριον.

Τότε ὁ Αὐτοκράτορας ἀφοῦ πρόσφερε πολύτιμα ἄμφια καί ἀρκετό χρυσάφι καί ἀσήμι, πρόσταξε νά κατασκευάσουν ἑπτὰ θῆκες πρὸς τιμὴν τῶν Ἁγίων καί νά τεθοῦν μέσα σ' αὐτές τά λείψανά τους. Ἀλλά κατὰ τὴ νύχτα πού ἀκολούθησε ἐφανίστηκαν σ' αὐτόν οἱ Ἅγιοι καί τοῦ εἶπαν: “Ἀφσέ μας βασιλιά στό σπήλαιο πού ἔγινε ἡ ἀνάστασή

μας”. Ἔτσι λοιπόν, ἀφοῦ ἔγινε μεγάλη σύναξη ἐπισκόπων καί ἀρχόντων, ὁ Αὐτοκράτορας κατέθεσε τά λείψανα τῶν Ἁγίων στή γῆ τοῦ σπηλαίου, καθώς ἐκείνοι μέ ὀπτασία τοῦ ζήτησαν. Ἐν συνεχείᾳ ὀργάνωσε καί πραγματοποίησε στόν τόπο ἐκεῖνο λαμπρή καί χαρμόσυνη ἑορτή, φιλοξένησε μέ πλούσια ἀγαθὰ τούς φτωχοὺς τῆς Ἐφέσου, χαροποίησε ὅλο τό λαό μέ λαμπρές βασιλικές τιμές καί ἔβγαλε ἀπό τίς φυλακές τους ἐπισκόπους πού εἶχαν φυλακισθεῖ, ἐπειδὴ κήρυτταν τό δόγμα τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Ἀκολούθως ἔγινε ἀπό ὅλους κοινή ἑορτή, κατὰ τὴν ὁποία ἀναπέμφθηκαν λόγοι καί ὕμνοι εὐχαριστίας καί δοξολογίας πρὸς τόν Κύριο καί Θεό μας Ἰησοῦ Χριστό.

**“Τόν ἐπτάριθμον τιμῶ χορόν Μαρτύρων.
Δείξαντα ἀνάστασιν νεκρῶν τῷ κόσμῳ.”**

Ἀπό τό Συναξαριστὴ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας “Μέ τούς Ἁγίους μας” τοῦ Γεωργίου Δ. Παπαδημητροπούλου.

γνήσιο θυμίαμα

*Κατευθυνθήτω
ἡ προσευχή μου
ὡς θυμίαμα
ἐνώπιόν Σου...*

Φτιάχνουμε μοναστηριακό θυμίαμα μέ τὰ ἑξῆς ἀρώματα: ΧΕΡΟΥΒΙΚΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ, ΓΑΡΑΕΝΙΑ, ΜΥΡΟ, ΒΗΘΛΕΕΜ, ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ, ΜΥΡΟ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ, ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ, ΑΓΓΕΛΙΚΟ, ΑΘΩΣ, ΑΝΘΟΣ ΕΡΗΜΟΥ, ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ, ΣΤΑΥΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΜΕ ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΙ, ΖΟΥΜΠΟΥΛΙ, ΣΥΠΕΡ, ΦΟΥΛΙ

ΝΕΟ

άσημμένα
χειροπέδα
μέ την εὐχή

κομποσχοίνια

(μέ άσημμένα
πλακέτα καί
κούμπωμα)

μέ την εὐχή
**ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ**
καί μέ τό **ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ**

Παραγγελίες στό τηλ. τῆς Ἱερᾶς Μονῆς 26340-44391 (9-2 τό πρωΐ καί 6-9 τό ἀπόγευμα)

NO 7

NO 8

NO 9

NO 10

NO 11

μετρεῖστε κάποιον
δαχτυλίδι σας γιά νά
βρεῖτε τό νούμερο

δαχτυλίδια άσημμένα

NO 58

NO 60

NO 61

NO 63

μέ την εὐχή **“ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ”** ἢ μέ
σταυρό καί κόμπους γιά προσευχή.

Άγνά φυσικά προϊόντα

Ίεράς Μονής Τιμίου Σταυροῦ Δυτικῆς Βιργινίας

Ἀπό τήν Ίερά Μονή Τιμίου Σταυροῦ Δυτ. Βιργινίας διαθέτουμε ἀλοιφές, κρεμοσάπωνα καί σκληρό σαποῦνι, ὅλα φτιαγμένα μέ ἀγνά φυσικά προϊόντα παραγωγῆς τους. (Γαλακτοκομικά προϊόντα, μέλι καί ἄνθη, αἰθέρια ἔλαια, γλυκερίνη.) Οἱ ἀλοιφές εἶναι γιά τά χέρια μέ ἀρώματα **λεμόνι, κατσικ. γάλα & μέλι** & γιά τό πρόσωπο χωρίς ἄρωμα. Τά σαποῦνια καί τά κρεμοσάπωνα ὑπάρχουν σέ **λεμόνι, Ἄγριο Τριαντάφυλλο, κατσικ. γάλα & μέλι.**

Τό **DVD**
πού ἐτοίμασαν
οἱ πατέρες
σχετικά
μέ τόν
Μοναχισμό
διατίθεται
διασκευασμένο
μέ ἑλληνικούς
ὑπότιτλους.

Πάironτας ἕνα DVD βάζετε ἕνα λιθαράκι στόν Ὁρθόδοξο Ναό τοῦ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ στήν Δυτική Βιργινία.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ (Γιά παραγγελίες χονδρικής & λιανικής):
Ίερά Μονή Ἁγίου Νεκταρίου Φανκίδος,
τηλ. 26340-44391 (9-2 πρωί καί 6-9 ἀπόγευμα).

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2010

Ἐκδόθηκε καί φέτος τό νέο Ἡμερολόγιο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας γιά τό 2010. Εἶναι ἀφιερωμένο στους ἁγίους τῆς μαρτυρικῆς νήσου Κύπρου. Εἶδε νά πρεσβεύουν γιά ὄλους μας στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Στό ἡμερολόγιο ὅπως κάθε χρόνο ἀναγράφονται ἀναλυτικά ὅλες οἱ νηστείες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Θερμή παράκληση νά τό προμηθευθεῖτε γιά τό σπίτι σας, ἀλλά καί ἂν ἔχετε τήν δυνατότητα νά πάρετε γιά νά διαδέσετε σέ γνωστούς καί φίλους σας. Βοηθώντας στή διάθεση ὅσων περισσότερων ἡμερολογίων μπορεῖτε, βοηθεῖτε στή συνέχιση τῶν ἔργων στόν Ἱερό Ναό τῆς Μονῆς μας, Ἁγίων Νεκταρίου καί Φανουρίου. Εἶδε νά ἔχετε τήν προστασία τους.

Μπορεῖτε νά τό ζητήσετε
στό τηλέφωνο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
26340 - 44391

(9-2 πρωί καί 6-9 ἀπόγευμα)

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΕΣΤΡΑΦΗ ΕΙΣ ΤΑ ΟΠΙΣΘ

8ήμερη ἐκδρομή ἀεροπορικῶς ἀπό Ἀθήνα ἀπό **17 ἕως 24 Ἰανουαρίου τοῦ 2010**, γιά νά δοῦμε τά **Ἱεροσόλυμα** καί νά ζήσουμε ἕνα μοναδικό θαῦμα. Τήν ὥρα τῶν Θεοφανείων (παλαιό ἡμερολόγιο) **τά νερά τοῦ Ἰορδάνη ξαφνικά γυρίζουν πίσω.** Μοναδικό θαῦμα!

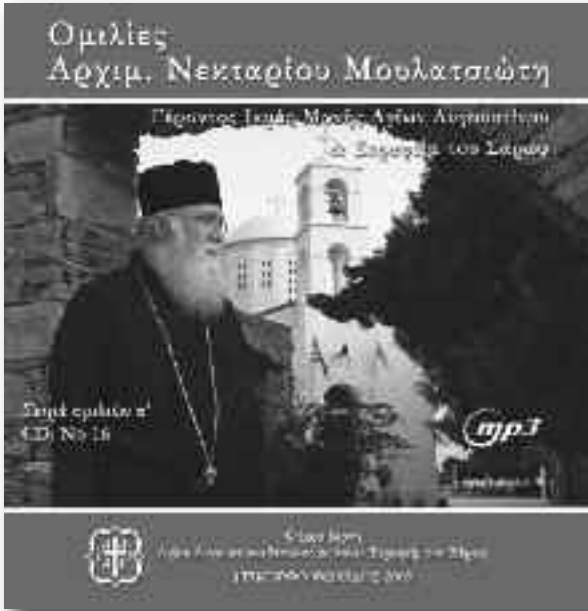
Τιμή εἰσιτηρίου: 1140 €. Σέ πολυτελές ξενοδοχεῖο καί ὅλα πληρωμένα.

Πληροφορίες στό τηλέφωνο: 26340-44282 & 26340-44381 (10-2 πρωί & 6-8 ἀπόγ.)

Τήν ἐκδρομή θά συνοδεύσει ὁ Γέροντάς μας π. Νεκτάριος Μουλατσιώτης

Ένα πνευματικό δῶρο

Σέ μοναστήρια καί ἱερεῖς οἱ ὁμιλίες τοῦ Γέροντα προσφέρονται δωρεάν

231 ΟΜΙΛΙΕΣ

ΚΑΙ ΝΟΥΘΕΣΙΕΣ ΠΡΟΣ ΛΑΪΚΟΥΣ
ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΟΥΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ
ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥΛΑΤΣΙΩΤΗ

ΣΕ 24 CD (mp3)

από 120€ μέ ΕΚΠΤΩΣΗ

ΜΟΝΟ 55€

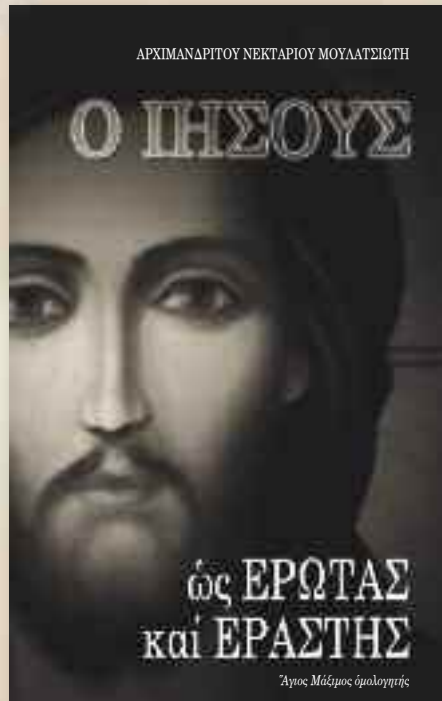
Μία μοναδική εὐκαιρία γιά ὄλους τοὺς χριστιανούς μας, ἕνα πνευματικό δῶρο πρὸς φίλους καί συγγενεῖς στίς δύσκολες ἡμέρες πού ζοῦμε γιά νά ἀκοῦνε στό σπίτι, στό αὐτοκίνητο, στήν ἐργασία.

βιβλίο "Ο ΙΗΣΟΥΣ ὡς ΕΡΩΤΑΣ καί ΕΡΑΣΤΗΣ"

Ἕνα νέο βιβλίο τοῦ Γέροντος π. Νεκταρίου Μουλατσιώτη πού ἤδη γίνεται ἀνάρπαστο. Παρουσιάζει τὸ Θεό ὄχι ὡς μία ἀνωτέρα δύναμη ἀλλὰ σύμφωνα μέ τοὺς Ἁγίους Πατέρες ὡς ἔρωτα καί ἐραστή τῆς ψυχῆς μας. Μέσα στό βιβλίο θά γνωρίσει κανεῖς τὸ τί εἶναι ὁ Θεός, ἡ Ἐκκλησία, ὁ θάνατος, ἡ ζωὴ κτλ. Ἕνα βιβλίο πού ὅποιος τὸ διαβάσει, θά γνωρίζει καί θά ξέρει ἀπὸ τώρα, ἂν σπὴν ἄλλη ζωὴ ὅταν πεθάνει θά εἶναι μέ τὸν Ἰησοῦ στὸν Παράδεισο ἢ μέ τοὺς δαίμονες στήν κόλαση. Ἀκόμη θά διαβάσετε πολλὰ ἄλλα θέματα πού ἀφοροῦν τὴν καθημερινή πνευματικὴ μας ζωὴ.

Παραγγελίες βιβλίων
στό τηλέφωνο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
26340 - 44391

(9-2 τὸ πρωῖ καί 6-9 τὸ ἀπόγευμα)

*Βοηθώντας τήν ανέγερση
τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν
Ἁγίων Νεκταρίου καί
Φανουρίου τῆς Ἱερᾶς
Μονῆς μας λαμβάνετε
ὡς δῶρον 2 πανέμορφες
κεντημένες εἰκόνες.*

Η ἀγάπη σας, ἡ συμπαράστασή σας, ἡ ἐλεημοσύνη σας καί ἡ ὅποιαδήποτε προσφορά σας συναντῶνται μέ τούς δικούς μας κόπους καί μαζί ἀνορθώνουν ἐκ τοῦ μηδενός τό σπίτι τῶν Ἁγίων μας, τόν Ἱερό Ναό τῶν Ἁγίων Νεκταρίου καί Φανουρίου. Ἦδη τά μάρμαρα τοποθετήθηκαν. Ἔργο πολυδάπανο γιά νά ἐξοφληθεῖ, ἔτσι ὥστε νά προχωρήσει ὁ ἐσωτερικός ἐκκλησιαστικός ἐξοπλισμός τοῦ Ναοῦ μέ Τέμπλο, στασίδια, πολυελαίους, προσκνητήρια καί ὅ,τι ἄλλο ἀπαιτεῖται λειτουργικά. Εἴμαστε εὐγνώμονες στήν ἀγάπη σας καί στήν ἀμέριστη βοήθειά σας καί γι' αὐτό ταπεινά θά θέλαμε νά γνωρίζετε ὅτι ὅσοι προσφέρουν ὡς δωρεά γιά τόν Ἱερό Ναό τῶν Ἁγίων τό χρηματικό ποσό τῶν 100 ευρώ, ἡ Ἱερά Μονή μας θά σᾶς προσφέρει, μαζί μέ τήν ἀπόδειξη δωρεᾶς, **ὡς δῶρο 2 πανέμορφες εἰκόνες κεντημένες, μία τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί μία τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, διαστάσεων 35x20 ἐκ.** γιά τό σπίτι σας ἢ τό σπίτι τῶν παιδιῶν σας ἢ γιά νά τίς προσφέρετε κι ἐσεῖς ὡς δῶρο σέ ἀγαπημένα καί φιλικά σας πρόσωπα. Θερμά σᾶς εὐχαριστοῦμε... Οἱ Ἁγιοί μας ἄς εἶναι παντοτεινοί προστάτες σας.

Γερόντισσα Μόνικα
καί αἱ σύν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφαι